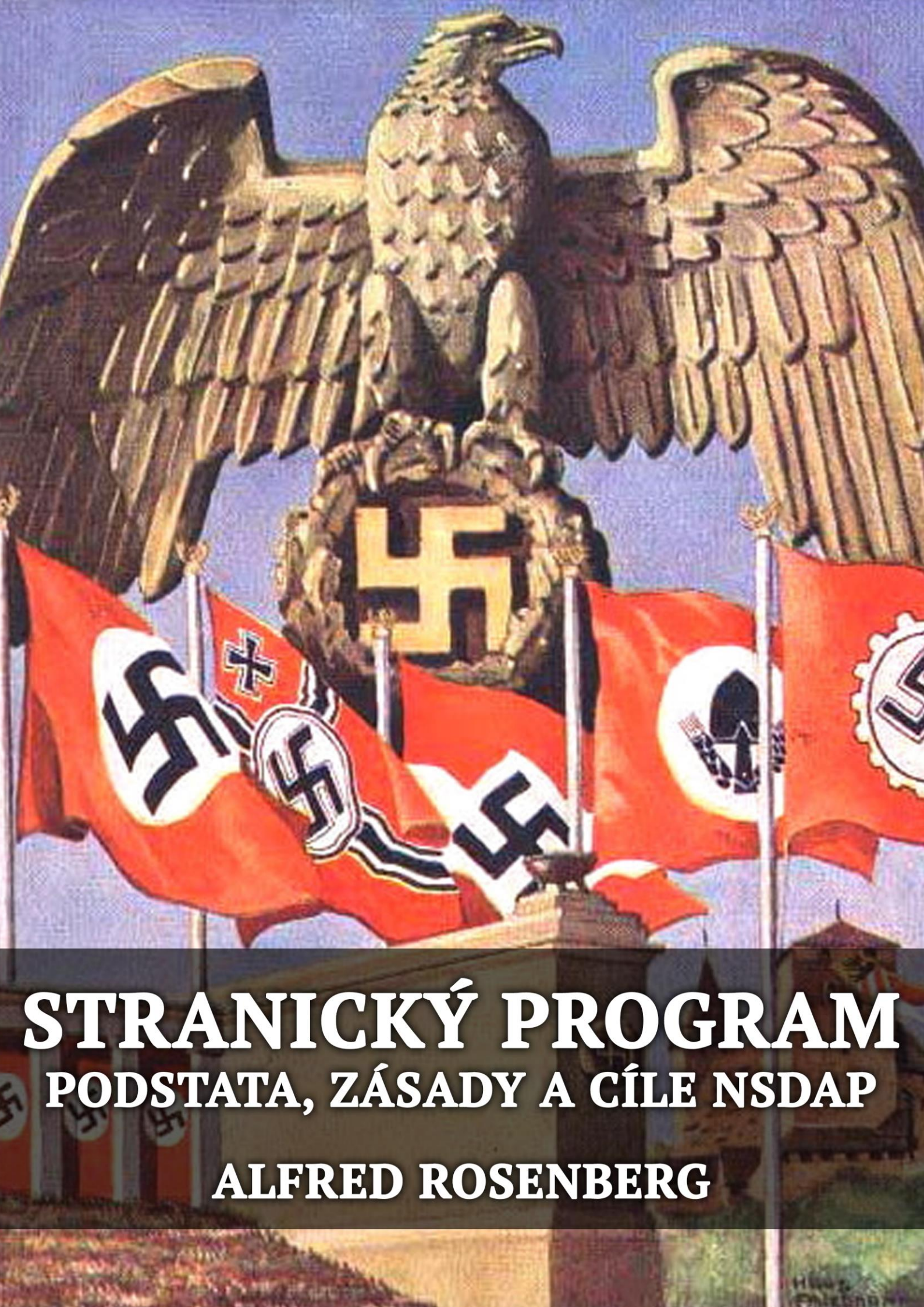

STRANICKÝ PROGRAM

PODSTATA, ZÁSADY A CÍLE NSDAP

ALFRED ROSENBERG

Alfred Rosenberg – Stranický program

Podstata, zásady a cíle NSDAP

Publikoval a vysvětlil Alfred Rosenberg

PŘELOŽENO ZE ZDIGITALIZOVANÉ VERZE, DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/Rosenberg-Alfred-Das-Parteiprogramm

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

A pokud život nevyužijete, nikdy ho nezískáte.

Schiller

Státní socialismus si razí cestu.

Bismarck

Věnováno Adolfu Hitlerovi, Vůdci německého hnutí za svobodu.

Obsah

Na 101 až 120 tisíc a 121 až 150 tisíc **7**

Úvod **9**

25 programových bodů NSDAP **18**

1. 23
2. 25
3. 28
4. 30
5. 33
6. 34
7., 8. 35
9. 37
10. 39
11. 41
12. 46
13. 47
14. 49
15. 51
16. 54
17. 56
18. 59
19. 60
20. 63
21. 65
22. 66

23. 68
24. 71
25. 74
Závěrem **78**

Na 101 až 120 tisíc a 121 až 150 tisíc

14. září 1930 nebyly běžné volby do Říšského sněmu, ale spíše referendum. Ještě nikdy v historii všech parlamentních voleb nedošlo k takovému prohlášení ve prospěch strany, takže tato strana, která měla v roce 1928 ještě 12 poslanců nedosahujících velikosti parlamentní skupiny, se rozrostla a stala se druhou nejsilnější stranou v Německu. K nacionálněsocialistickému hnutí se nyní hlásí více než 6,4 milionu Němců. S hrdostí a radostí může Adolf Hitler a s ním všichni jeho spolubojovníci říci, že nyní již jedenáctileté úsilí, všechny oběti majetku a krve nebyly zbytečné. Probouzející se vše hrdé v německém národě začíná vítězit nad vším nízkým a ziskuchtivým, vyrůstá nová mládež ve službách německých hodnot a rodí se ocelově tvrdá vůle odčinit čin z 9. listopadu 1918 a setřást cizí jho.

Nacionální socialismus považuje tuto výchovu charakteru za hlavní úkol naší doby. Jedině duchovním přerodem se mohou naplnit „programy“, jedině skrze ně získávají racionální náhledy správné zabarvení. Právě v tomto smyslu vyšla v roce 1922 „Podstata, zásady a cíle“, první dokument NSDAP, a stále nová vydání se mi jeví jako důkaz, že i dnes slouží jako první úvod do nového myšlenkového světa. A více než kdy jindy je třeba burcovat srdce: až do dne, který učiní konec našemu otroctví.

Mnichov, 15. prosince 1930. A. R.

Ukázalo se, že „Podstata, zásady a cíle“, první oficiální stranický dokument NSDAP, je dodnes žádaný. Přestože od jeho vydání uplynulo již 15 let, dokázal i ve zcela změněných podmínkách pokračovat ve svém všeobecném osvětovém působení. Vůle minulosti dosáhla stádia naplnění. Přesto jsem upustil od podrobného dokazování, které body programu již byly naplněny; to si čtenář naší současnosti bude moci říci sám. Některé věci, které byly popsány jako stav před rokem 1933, je nyní třeba považovat za minulost. Na základních principech nebylo třeba téměř nic měnit, pouze v několika otázkách se nová Říše musela ubírat jinými cestami, než jsme si představovali. Zde byly provedeny některé korekce. Rozsah knihy nebyl záměrně měněn, a tak může tato drobná knížka i nadále přispívat k nacionálněsocialistickému vzdělávání.

Berlín, únor 1937. A. R.

Úvod

Pokud národ upadl do velkého neštěstí, ale stále má skutečně živé duchovní síly, jasná odpověď na otázku po hlubších příčinách jeho úpadku se stává první podmínkou znovuzrození. Už samotná skutečnost, že tak velká říše, jako byla německá, dokázala vzdorovat celému světu, aby se pak zhroutila a - po tomto zhroucení - ukázala nejhorší zápory hrdinského ducha té doby, nutí každého myslícího člověka k nejzávažnějším otázkám. Uvědomí si, že šosácký duch, čistě egoistické „ekonomické“ myšlení, duch bezduchého internacionalismu spojený s rozšířenou domýšlivostí sice veřejně převzal vládu 9. listopadu 1918, ale v lidech bujel už léta, celá desetiletí. Četné varovné hlasy zůstaly nevyslyšeny; hnán démonickou touhou po čistě technických, ekonomických výbojích, povzbuzován materiálními potížemi (přelidnění atd.), bez vůle pochopit prostorový problém a podle toho cílevědomě jednat, ztratil německý národ duševní rovnováhu a stal se obětí svůdců, kteří zploštělého stavu mysli využili k vštěpování doktrín, které lid otrávily (humanistická kultura, internacionalismus, pacifismus, parlamentarismus atd.).

Národní revoluce proti tomuto chorobnému stavu přinesly srpnové dny roku 1914 a všechny hrdinské činy německého lidu v poli i doma. Ale patogeny se usadily příliš hluboko v krvi a skrze ně, opotřebované utrpením a hladem, se hrdá stavba, sen staletí, během několika dní zhroutila, aby uvolnila místo systému a lidem, jejichž existence se stala výsměchem staré, velké minulosti, výsměchem němectví vůbec.

Nyní nastal velký zlom, kdy se musí rozhodnout, zda střední Evropu bude obývat jen skupina lidí, kteří shodou okolností mluví německy, ale jinak už nemají společný tep

srdce, nebo zda starý idealismus ještě dokáže povstat z nejhlubšího studu a stmelit sedmdesát milionů do společenství krve, lidu a osudu. V prvním případě je pád - zasloužený pád - zpečetěn, v druhém žádná mocnost na světě nebude schopna zabránit vzkříšení Německa.

Nacionální socialisté se staví proti všem materialistickým, kupeckým a mamonářským myšlenkám s vírou v idealistické síly a vyzývají k vědomému, nelítostnému boji proti mocnostem, které zčásti vědomě podporují úpadek Německa, zčásti byly příliš slabé, aby se mu postavily, ale přesto si nárokují práva na nadvládu v německém národě. Bez peněz a zboží, pouze s touto vírou boj začal. Proti všem stranám. Neboť ať už „pravicové“ nebo „levicové“, všechny trpěly tak zásadními vadami, že byly stejně vinny neštěstím německého národa.

Jedinou fatální chybou bylo povolené zkreslení pojmů národní a sociální. Kruhy a strany, které předstíraly, že hájí nejcennější národní statky, tak příliš často činily pouze z hlediska zahraniční politiky. V domácí politice nezřídka považovaly hodnost, postavení a peníze za dostatečné výhody k tomu, aby na kamaráda z lidu v pracovním plášti pohlížely jako na občana druhé kategorie. Soukmenovce si nevážili jako takového, ale jako hospodářského objektu. Tato arogance postavení se v rukou cizích svůdců lidu stala vítaným agitačním prostředkem.

K tomuto zlu přispělo i ztotožnění dynastie a národních zájmů. Nepochybně existovaly doby, kdy osobnost krále či císaře byla zároveň garantem celé říše. Ale skutečnost, že se tento stav stal trvalým krédem, podporovala byzantinismus, který se snažil zakrýt všechny slabiny císařské vlády, a tím, byť

neúmyslně, zase posiloval odpůrce německého státu jako takového. Zapomínalo se, že národ, jeho zájmy, blaho a čest musí mít přednost i před osobností panovníka. Zahraničněpolitický nacionalismus se tak nezřídka stával i zde protispolečenským.

K těmto nepřátelům se přidávalo stále rozšířenější nesvětonázorové smýšlení vzdělaných vrstev. Jednostranný zájem o nejšedivější starověk, o vědu Orientu, o abstraktní, bezkrevné principy prohluboval propast mezi intelektuálním pracovníkem - tedy národní inteligencí, která byla skutečně povolána vést národ v jeho životních zápasech - a manuálním pracovníkem a i zde dával bezohledným živlům a zahraničním agitátorům příležitost využívat potřeb hladovějících vrstev obyvatelstva ke zcela jiným než předstíraným účelům.

Kázání třídního boje tak dopadlo na úrodnou půdu a jeho představitelé po celá desetiletí nenechali uplynout jediný den, aby se nepokusili znovu rozervat rány v těle německého lidu.

Německý dělník se viděl odtržený od své pokrevně spřízněné duchovní vrstvy a věřil v učení o věčném třídním boji jako přírodním zákonu; slyšel mnoho vyslanců cizích národů říkat totéž co jeho domácí vůdci a věřil v rovnost lidí a v solidaritu proletariátu všech zemí; viděl každodenní zjevnou nespravedlnost věku strojů a věřil ve spravedlivý budoucí stát; cítil viditelný kapitál ovládající svět, denně viděl před očima své podnikatele, kteří často nebyli přátelští k lidu, a věřil v nutnost svržení každého kapitálu, ve vykoupení prostřednictvím diktatury proletariátu.

Vedle sledování zdánlivě ideálních cílů však marxismus uměl ve své skutečné podstatě míchat a falšovat socialistické

myšlení, které bylo v pohybu již dlouho před ním a které dříve organicky rostlo. Zatímco hlásal rovnost, rovnost mezi Němci, Francouzi, Židy a Číňany, učil boji na život a na smrt mezi různými vrstvami uvnitř téhož národa, čímž sám sebe od samého počátku vyvracel; zatímco vlastnictví nazýval nejen příležitostně, jak tomu bývalo dříve, ale zásadně krádeží (čímž logickou absurditu - že kde není vlastnictví, nemůže existovat ani pojem krádeže - zcela zakryl), neučil nic jiného než osobnímu obohacování na úkor druhých.

Marxismus předstíral, že bojuje proti lichvářskému světovému kapitalismu, ale od svého vzniku spolupracoval s velkými mezinárodními bankami a burzami. A to až do dnešních dnů. 9. listopadu 1918 byla burzovní revoluce provedena s protikapitalisticky naladěnými, oloupenými a rozhořčenými dělníky s dlouho sledovaným cílem nahrát do rukou nadnárodního úvěrového kapitálu národní průmysl a zemědělství Německa, které ještě nebyly zcela ovládnuty světovými bankami. To byl smysl boje proti těmto půdním hospodářským silám Německa, jak jej vedl „antikapitalistický“ marxismus ve spojení s plutokratickou demokracií. To byl také smysl hlasování sociální demokracie v Říšském sněmu od roku 1880 proti všem zákonům o lichvě, burzovním daním, daním z přepychu atd. Nešlo o blahobyt lidu. Nebylo žádoucí blaho lidu, nýbrž bylo záměrně a systematicky pěstováno bezpráví, aby bylo možné s pomocí takto podporované nespokojenosti organizovat revoluční vojska.

To byl největší podvod 19. století, který nakonec zvítězil v Moskvě v listopadu 1917 a v Berlíně v listopadu 1918:

antikapitalistická světová revoluce vedená služebníky světového kapitálu.[1]

Marxismus nebyl socialismem = duchem společenství, ale jeho vědomým, jen skrytým výsměchem. Marxismus nebyl vyhlášením války dobovému materialismu, ale vyvrcholením tohoto mamonářského myšlení. Marxismus vůbec nebyl ekonomickým bojem, ale vyhlášeným bojem o moc a kulturu všem národům Evropy. Marxismus zfalšoval myšlenky internacionalismu, třídního boje a pacifismu do socialistického principu, který s nimi neměl vůbec nic společného.

Tento zrůdný světový podvod byl zcela umožněn i tím, že v průběhu 19. století bylo vedení jak kapitalismu, který vykořisťuje lid, tak marxismu v rukou představitelů jednoho a téhož národa: v rukou Žida. Marxismus tedy v konečném důsledku byl a je rasovým bojem.

Židovská povaha, zbavená téměř všech zábran Francouzskou revolucí a jejími důsledky ve zbytku světa, měla stejný účinek jako v předchozích stoletích. Houževnatá energie, bezohlednost, mezinárodní vazby s občanskou rovností, vrozený parazitismus... to vše vytvořilo základ židovské peněžní nadvlády, v jejímž znamení dnes stojíme.

Aby si židovský bankovní velkokapitalistický svět neškodil před vzrůstajícím nebezpečím rodícího se dělnického hnutí, „podporoval“ marxismus, zakládal „dělnické noviny“, stavěl odborové domy, štval proti podnikatelům a rolníkům, podněcoval jedno vyznání za druhým, aby vládl rozdělením! Proto jsou již po desetiletí v čele všech dělnických stran ve

[1] Přijetí Dawesova diktátu 29. srpna 1924 bylo základním kamenem v desetiletí trvajícím politickém budování Světové republiky.

všech zemích Židé nebo bezvýznamní lidé, kteří jsou v dobrém i zlém vázáni na existenci své strany, a zlí štváči, kteří existují v každém národě. Ve velmi malé míře se mezi těmito vedoucími lidmi vyskytovali i nesvědomití fantastové; ti byli stejně škodliví jako uvědomělí podvodníci.

Hříchy zemědělců a průmyslníků vyšly vstříc podvodníkům a po celá desetiletí se vedl hospodářský a politický boj ve falešné frontě: místo aby podnikatelé a dělníci uznali svou národní, politickou a hospodářskou sounáležitost a obrátili se z tohoto poznání proti mobilnímu bankovnímu kapitálu tížícímu všechny národy a vše ničící burzovní spekulaci, vedli proti sobě urputnou válku ve prospěch a pro dobro smějící se třetí strany: burzovního Žida a jeho duchem neobřezaných bratří.

Proto nacionální socialisté prohlašují: Bojujte proti bankovním syndikátům a jejich vlastníkům, kteří už ovládají téměř všechno, ale také proti každému jednotlivému průmyslníkovi nebo zemědělci, který zapomíná na svou národní povinnost nad vlastními zájmy. A právě s nimi musíme nemilosrdně bojovat, protože tito škůdci narušují nutnost národně vázaného hospodářství. Chraňte národní hospodářství, bojujte proti jeho pohrdatelům.

Nacionální socialismus vidí svého smrtelného nepřítele v hrubém materialistickém marxistickém světonázoru, který nahradil pojem kvality čistě materiálním pojmem kvantity; který popírá hodnotu tvůrčí osobnosti a vzývá masy; který učinil z národní a politické lži svůj princip (přičemž stranická příslušnost hraje až druhotnou roli). Jedním z nejdůležitějších cílů NSDAP není jenom překonat tento světonázor a zničit jej, ale jeho hlavní představitele učinit neškodnými ve všech

směrech. Jakmile toho bude dosaženo, teprve pak se uvolní cesta pro Německou říši, pro skutečně německou vlast.

Nyní je jasné, proč nové lidové hnutí nese název Nacionálněsocialistická německá strana práce.

Je národně nacionalistické se vší vroucností nové zkušenosti dávné, jen pohřbené podstaty; socialistické v poznání, že spolutvůrci, spolubudovateli státu nesmí být v nejlepším případě předhozena sociální almužna (jak se stalo ze strany liberálního státu), ale že stát jako takový má povinnost dohlížet na vše, co všichni jeho příslušníci potřebují. V dalším poznání, že toto vše nelze uskutečnit, dokud nebude zneškodněn bacil, který otravuje naši krev a duši: Žid a z něj zrozený židovský duch se svými stoupenci z německého tábora. Proti těmto svůdcům německého národa je veden nelítostný boj. A to zároveň znamená: boj všech, kteří jsou duchovně i fyzicky produktivními pracovníky, proti trubcům a parazitům. Pro nacionální socialismus neexistují ani „proletáři“, ani „buržoové“ jako dvě na smrt nepřátelské třídy, ale pouze Němci jako soukmenovci krví a osudem. Tvůrčí Němci.

Současná doba velkých osudových změn přinesla nový světový, historický a státní názor, který sice ještě není jasně formulován, ale jehož směr je již jednoznačně určen. Dějiny už nepoznáváme jako „věčný vývoj lidstva“, ať už směřuje k humanitě, ať už směřuje ke christianizaci národů, ať už směřuje k nějak vymyšlené „lidské kultuře“, ani jako surový třídní boj, ale jako konfrontaci duchovně-rasových sil s jejich okolím a jinými rasami. Při vzniku a míjení ras převládá poslední velký, nám rozpoznatelný přírodní zákon, jehož nerespektování vytvořilo rasový chaos, z něhož kdysi zanikly velké árijské kultury Indie, Persie, Řecka a Říma. Sebeuvědomění

evropského racialismu v německém ztělesnění je nejniternějším probuzením naší současnosti, oné síly duše, která nechce nic jiného než reprezentovat sama sebe v pevném přesvědčení, že tak může vytvořit to nejcennější, čeho je schopna. Po staletích popírání věčné přirozenosti, se nacionálněsocialistické hnutí opět vědomě začleňuje do zákona věčného životního postupu. Toto vědomí mu dává sílu a víru.

Hnutí si říká strana, protože si střízlivě uvědomuje, že takový vyhlášený mocenský boj proti celému světu nemohou vést nestraníci, všehoschopná sdružení, ale pouze kombinace velmi jasně zaměřených bojujících osobností a energií. Těch je zpočátku málo a nikdy by neměly tvořit většinu národa, stejně jako v dějinách světa o osudu národů nikdy nerozhodovaly většiny, ale jen cílevědomé menšiny. A každá organizace, ať už si říká federace, kroužek, sdružení nebo jakkoli jinak, je vždy stranou. Ano, bez ohledu na to, jak „nestranická“ se může tvářit a jak moc si nepřeje „celý národ“, strana jako taková je stále daná. Zde, stejně jako všude jinde, je to otázka víry. Nacionální socialismus se otevřeně hlásí k tomu, že je bojující stranou, která možná nikdy nevytvoří početní většinu, ale činí tak ve skálopevné víře, že ztělesňuje lidové hnutí, které jednou rozhodne o osudu Německa a ukáže i ostatním národům nové cesty budoucnosti. Zatím je to však boj a boj vždy znamená boj člověka proti člověku, strany proti straně.

Ze všech těchto poznatků vyplývá, že povstání německého lidu za svobodu se nazývá:

Nacionálněsocialistická německá strana práce!

Rakovinné poškození všech předchozích stranických formací spočívalo mimo jiné v tom, že už nebyly prostředkem

k uskutečňování snah sloužících lidu, ale staly se cílem samy o sobě. Davy lidí zainteresovaných na existenci parlamentních stran nemají skutečnou touhu uskutečňovat zdravé ideje, protože žijí z nespokojenosti. Nesmějí proto usilovat o programové naplnění životně prospěšných idejí, protože by to znamenalo jejich konec. Z tohoto důvodu byla nespokojenost mas znovu a znovu rozdmýchávána a byly vznášeny stále nové požadavky, jejichž nesplnitelnost byla dokonale známa i samotným požadujícím. Strany už nesloužily jako orgány v organismu lidu, ale staly se samostatnými státy ve státě.

Záchrana Německa spočívá ve zničení demokratické marxisticko-plutokratické modly. To je cílem nacionálněsocialistického hnutí a jeho snahy odstranit příčiny, které vedly k nadvládě židovsko-mocenského ducha, a dát celému národu nový směr. Nejde ani tak o nové myšlenky, jako spíše o nové myšlení obecně. Jestliže se to podařilo, jestliže zvítězilo národní pojetí státu a světonázoru, pak Nacionálněsocialistická německá strana práce splnila i své první poslání. To, co je dnes bojovým pokřikem proti všem mocnostem dneška, se pak stane základem všech nových entit věčně pulzujícího života.

25 programových bodů NSDAP

Program Německé strany práce je časem podmíněný program. Vedoucí představitelé odmítají stanovovat nové cíle poté, co bylo dosaženo cílů stanovených v programu, jen aby umožnili pokračování strany prostřednictvím uměle zvyšované nespokojenosti mas.

1. Požadujeme sjednocení všech Němců do jednoho Velkého Německa na základě práva národů na sebeurčení.

2. Požadujeme zrovnoprávnění německého národa vůči ostatním národům; zrušení mírových smluv z Versailles a Saint Germain.

3. Požadujeme půdu a území (kolonie) k obživě našeho lidu a k usídlení přebytečného obyvatelstva.

4. Státními občany mohou být pouze ti, kteří jsou příslušníci národa. Příslušníky národa mohou být pouze ti, kdo mají německou krev, bez ohledu na vyznání. Žádný Žid tedy nemůže být spoluobčanem.

5. Každý, kdo není občanem, by měl mít možnost žít v Německu pouze jako host a musí podléhat cizineckému zákonodárství.

6. Právo určovat vedení a zákony státu musí náležet pouze občanům. Proto požadujeme, aby každý veřejný úřad bez ohledu na jeho povahu, ať už v Říši, zemi nebo obci, mohli zastávat pouze státní občané. Bojujeme proti korupčnímu parlamentnímu hospodaření, kdy jsou lidé jmenováni pouze podle stranických hledisek bez ohledu na charakter a schopnosti.

7. Požadujeme, aby se stát zavázal zajišťovat především živobytí svých občanů. Není-li možné uživit veškeré obyvatelstvo státu, pak je třeba příslušníky cizích národů (neobčany) z říše vyhostit.

8. Je třeba zabránit dalšímu přistěhovalectví neněmeckých občanů. Požadujeme, aby všichni neněmci, kteří se přistěhovali do Německa od 2. srpna 1914, byli nuceni okamžitě opustit Říši.

9. Všichni občané musí mít stejná práva a povinnosti.

10. První povinností každého občana musí být duševní nebo fyzická tvorba. Činnost jednotlivce nesmí být v rozporu s celospolečenskými zájmy, ale musí být vykonávána v rámci celku a ve prospěch všech. Proto požadujeme:

11. Zrušení bezpracného a beznámahového příjmu, zlomení úrokového otroctví.

12. Vzhledem k obrovským majetkovým a krvavým obětem, které si každá válka od lidu vyžádá, je třeba osobní obohacování prostřednictvím války označit za zločin proti lidu. Proto požadujeme úplnou konfiskaci všech válečných zisků.

13. Požadujeme znárodnění všech (dosud) již zprivatizovaných (trustových) podniků.

14. Požadujeme podíl na zisku ve velkých podnicích.

15. Požadujeme velkorysé rozšíření starobních důchodů.

16. Požadujeme vytvoření zdravé střední třídy a její zachování, okamžitou komunalizaci velkých obchodních domů a jejich levný pronájem drobným obchodníkům, co

nejpřísnější zohlednění všech drobných obchodníků při zásobování státu, spolkových zemí nebo obcí.

17. Požadujeme pozemkovou reformu přizpůsobenou našim národním potřebám, vytvoření zákona o bezúplatném vyvlastnění půdy pro dobročinné účely. Zrušení pozemkové renty a zamezení veškerým spekulacím s půdou.

18. Požadujeme nemilosrdný boj proti těm, kdo svou činností poškozují společný zájem. Okrádači obyčejného lidu - zločinci, lichváři, vyděrači atd. musí být trestáni smrtí bez ohledu na vyznání a rasu.

19. Požadujeme nahrazení římského práva, které slouží materialistickému světovému řádu, německým zvykovým právem.

20. Aby mohl každý schopný a pracovitý Němec dosáhnout vyššího vzdělání a dostat se tak na vedoucí pozici, musí stát zajistit důkladné rozšíření celého našeho národního vzdělávacího systému. Učební plány všech vzdělávacích institucí musí být přizpůsobeny požadavkům praktického života. Pochopení státní ideje musí být dosaženo již v počátcích jejího chápání prostřednictvím školy (občanské výchovy). Požadujeme, aby se na náklady státu vzdělávaly speciálně predisponované děti chudých rodičů bez ohledu na jejich postavení a povolání.

21. Stát musí zajistit zlepšení zdraví lidu ochranou matky a dítěte, zákazem práce mládeže, zavedením tělesné výchovy zákonným zavedením povinné tělovýchovy a sportu a co největší podporou všech spolků zabývajících se tělesnou výchovou mládeže.

22. Požadujeme zrušení žoldnéřů a vytvoření lidové armády.

23. Požadujeme legální boj proti účelovým politickým lžím a jejich šíření prostřednictvím tisku. Aby bylo možné vytvořit německý tisk, požadujeme:

a) všichni redaktoři a zaměstnanci novin vydávaných v německém jazyce musí být státní občané,

b) k vydávání neněmeckých novin je třeba výslovného státního souhlasu. Nesmějí být tištěny v německém jazyce,

c) jakákoli finanční účast na německých novinách nebo jejich ovlivňování ze strany neněmeckých osob je zákonem zakázána a jako trest za přestupky požadují uzavření provozu takových novin, jakož i okamžité vyhoštění z Říše neněmeckých osob, které se na nich podílejí.

Noviny, které jsou v rozporu s obecným blahem, budou zakázány. Požadujeme zákonný boj proti uměleckému a literárnímu směru, který má rozkladný vliv na náš národní život, a uzavření akcí, které porušují výše uvedené požadavky.

24. Požadujeme svobodu všech náboženských vyznání ve státě, pokud neohrožují jeho existenci a neporušují mravy germánské rasy. Strana jako taková reprezentuje stanovisko pozitivního křesťanství, aniž by se denominačně vázala na konkrétní vyznání. Bojuje proti židovskému materialistickému duchu v nás i mimo nás a je přesvědčena, že k trvalé obnově našeho národa může

dojít pouze zevnitř na základě: **Přednosti společného dobra před vlastním zájmem.**

25. Pro uskutečnění toho všeho požadujeme: Vytvoření silné ústřední říšské moci. Bezpodmínečnou pravomoc ústředního politického parlamentu nad celou říší a jejími organizacemi vůbec. Vytvoření stavovských a profesních komor k provádění rámcových zákonů přijatých Říší v jednotlivých státech.

Vedoucí představitelé strany slibují, že v případě nutnosti s nasazením vlastního života budou bezohledně pracovat na realizaci výše uvedených bodů.

Mnichov, 24. února 1920.

1.

Jestliže samozřejmě rasově-národní energie působily i ve vzdálených obdobích evropských dějin, nejcharakterističtějším faktem staleté epochy bylo, že tento více či méně vyhrocený národní instinkt byl dán do služeb mezinárodní náboženské ideje, před níž musela národní podstata ustoupit do pozadí. Po dlouhou dobu byl náboženský boj heslem, bez ohledu na to, jak často se za ním skrývaly jiné instinkty. Dějinný vývoj posledních staletí je charakterizován především tím, že národní prvek byl stále vědoměji stavěn před prvek konfesijní a že to vyústilo ve vznik evropských národních států. Národnost čistě jako taková přerostla jako vědomí milionů v hodnotu samu o sobě, což vyústilo v požadavek, aby této hodnotě - i kdyby ji měl prezentovat jen malý počet lidí - byla přiznána vlastní důstojnost a sebeurčení.

Politické síly, jimž Německo vděčí za své neštěstí, si velmi dobře uvědomovaly tento mentální postoj nesčetných, jinak tak odlišných lidí a bez skrupulí, ale účelově zařadily do svých programů „boj za utlačované národy“. Stejně jako tyto síly vládnoucí v demokraciích Západu i jejich zdánliví smrtelní nepřátelé, marxistické strany, vznesly požadavek „práva národů na sebeurčení“.

Německý lid těmto slibům uvěřil a byl brutálně zbaven práva na sebeurčení. Nechtěli si uvědomit, že tyto požadavky, které zdánlivě odpovídaly touhám všech, musely být lží, protože slova ze Západu vymyslely orgány mezinárodního kapitalismu, reprezentované bankami a burzami, které ovládají všechny státy, spolu s na nich závislými parlamenty, vládami a tiskem. V Moskvě však později vládli apoštolové světové revoluce, jejichž cílem bylo přinutit všechny národy k vládě

jediné ideje - kapitalisticko-komunistické. Proto byla slova o „právu národů na sebeurčení“ vítaným prostředkem, jak vnitřně zlomit protivníka, aby ho pak postavili do služeb ideje, která mu byla smrtelně nepřátelská.

Tento světový podvod proti německému národu - a nejen proti němu - tak vznikl zfalšováním světonázoru, který byl více či méně zřetelně živý v srdcích všech Evropanů. Program Nacionálněsocialistické německé strany práce je zaměřen především proti tomuto podvodu, který je základem všech ostatních zlovůlí.

Neboť právě z rasové myšlenky se poprvé stala myšlenka skutečného národního státu skutečností. Dnes je to nejvyšší měřítko veškerého našeho pozemského konání. - Dualita všeho lidského se v dřívějších dobách projevovala pod bojovými pokřiky křesťanství - pohanství, katolicismus - protestantismus, monarchie - republika. Dnes se jí říká národní - mezinárodní. Toto rozhodnutí je také základem nacionálněsocialistického hnutí a tvoří východisko všech programových bodů a politických opatření.

Nacionálněsocialistické hnutí uznává a požaduje, aby stejná krev, stejný jazyk a stejné kulturní tradice tvořily také stát. A pokud by ve vazbě takových států vznikly spory se sousedními státy, pak v každém případě obě části vědí, že bojují za své národní potřeby a nemlátí se po hlavách v zájmu mezinárodní ideje (ať už demokratické nebo komunisticko-internacionální) nebo temných burzovních pánů, tedy pro dobro třetích stran. Na základě těchto zjištění zní první bod programu: **„Požadujeme sjednocení všech Němců na základě práva národů na sebeurčení a vytvoření Velkého Německa.“**

2.

Důsledkem rozkladné práce vnějších i vnitřních nepřátel Německa a jejich vědomých i nevědomých pomocníků a podněcovatelů byl rozpad Německé říše. Přesto všechno by to však nebylo možné, kdyby si německý národ byl více vědom toho, že jediným měřítkem a vodítkem mají být jeho životní potřeby, a nikoli demokratické, marxistické, „křesťansky“ pojmenované nebo „humanitárně“ vynucené názory. Státní vláda, jejíž povinností by bylo toto bezohledně učinit, tuto povinnost nesplnila. Její odstranění revolucí, která proběhla, bylo zaslouženým důsledkem zanedbání povinnosti vůči německému národu.

Na její místo však nenastoupila vláda, která by byla ochotna napravit opomenutí té předchozí, nýbrž vláda složená z „dělnických vůdců“, kteří však bez vážnějšího odporu předali zájmy německých dělníků a celého německého národa státům Západu ovládaným mezinárodním bankovním kapitálem a bičovaným pomýleným nacionalismem - neboť i ten byl svým materialistickým postojem spjat s židovskou finanční špičkou. Namísto boje za osvobození bylo provedeno podrobení německého národa.

Dalším důsledkem byly „mírové“ smlouvy z Versailles a Saint Germain v roce 1919, po nichž následoval Dawesův diktát v roce 1924.

Tyto hrůzné dokumenty vycházejí ze lži o vině Německa ve světové válce a jejich cílem je politická destrukce Německé říše, hospodářská závislost německého národa na cizích zemích, jeho nemorálnost a nakonec zničení všech jeho životních možností. Zrádci z 9. listopadu 1918 vděčí za své úspěchy lživé činnosti, která se rovnala obvinění německé

říšské vlády z viny na světové válce, jejímu představování jako jediné překážky spravedlivého míru a požadavku jejího odstranění jako předpokladu skutečného porozumění mezi národy. Přesvědčení, že bojují za spravedlivou věc, dále podkopávali ujišťováním německého lidu, který den co den žil v krajní nouzi, že výsledek války je tvůrčím třídám zcela lhostejný; pokud bude třeba zaplatit válečné odškodnění, lid, který zvítězí v revoluci, donutí velkokapitál, aby toto odškodnění zaplatil. Solidarita mezinárodního proletariátu by navíc zaručila obranu pracovních práv německých dělnických tříd.

Všechna tato tvrzení se ukázala jako nepravdivá, podvodná a nestydatá lež. Nevina Německa ve světové válce je dnes potvrzena dokumenty ve všech směrech. Odstranění bývalé vlády v nejtěžší hodině osudu a nastolení „demokracie“ vyústilo v nejpodlejší „mírovou“ smlouvu, jakou kdy svět viděl a která vedla k zotročení celého našeho národa. Zaplatit za to nemuseli velkokapitalisté - ti vládli v „demokracii“ a s pomocí „dělnických vůdců“ a apoštolů listopadového převratu více než kdykoli předtím -, ale právě pracující třídy. Slib solidarity proletariátu se ukázal jako nechvalná lež: francouzští představitelé proletariátu prohlásili, že versailleská potupa je stále ještě příliš mírná! Schvalovali také invazi Francie do Porúří v lednu 1923 a její pokračující politiku zbrojení.

Muži, kteří od 9. listopadu 1918 získali rozhodující vliv lží a zradou zájmů německého národa, nesměli ve vlastním zájmu tento podvod odhalit, v nejlepším případě přiznat svůj omyl. Tak se stalo, že německý národ zůstal v nevědomosti o tom, že nenese žádnou vinu na zločinu, který začal v Sarajevu 28. června 1914; že postih „mírové“ smlouvy podepsané 28. (!)

června 1919 je tak obludný, že splnění vykořisťovatelských plánů stanovených nestoudnou Dawesovou dohodou je zcela vyloučeno a že Německo by po desetiletích krytí muselo splácet ještě více (díky „připsaným“ nesplnitelným vydíráním) než na počátku otroctví.

Nacionální socialisté odmítají oblíbenou frázi o částečně moudré „revizi Versailleské mírové smlouvy“, neboť taková malá revize by možná přinesla jedno či dvě početní snížení takzvaných „závazků“, ale německý národ jako celek by stále zůstal otrokem ostatních národů. Všechny požadavky na „zvýšení výroby“, „rekonstrukci hospodářství“, „zrušení osmihodinové pracovní doby“ neznamenaly za těchto okolností nic jiného než stále důkladnější odevzdávání německého národního bohatství nepřátelům, stále větší plýtvání německou pracovní silou, stále hlubší duševní zotročení a morální zchátralost.

Na druhé straně požadavek marxistických vůdců na osmihodinový pracovní den a zároveň jimi podporované pokračování v zahraniční politice plnění, tj. pauperizace, byl nestydatou zradou pracujícího lidu, neboť touto „zahraniční politikou“ se Německo již vzdalo své politické, finanční a dopravní suverenity. Boj německého lidu je proto zároveň bojem proti kapitalistickému a politickému vykořisťování ze strany vnějších nepřátel a vnitřních zrádců, aby jednoho dne znovu získal svou samostatnost. Z tohoto zjištění vyplývá druhý bod programu: **„Požadujeme zrovnoprávnění německého národa s ostatními národy, zrušení mírových smluv z Versailles a Saint Germain.“**

3.

Před válkou se počet Němců zvyšoval téměř o 900 000 osob ročně. Všichni se dožadovali práce a jídla. Důsledkem byla na jedné straně industrializace, která sice stále postupovala, ale vytvářela pracovní příležitosti, a protože i ta měla své meze, na druhé straně emigrace. Díky odporu stejných stran, které 9. listopadu 1918 otevřeně převzaly vládní záležitosti, byla plánovaná německá koloniální politika, která by umožnila cílevědomě usměrňovat příliv německých emigrantů a zachovat tak německou krev pro německý národ, po desetiletí zmařena. Nezbytným důsledkem této protiněmecké politiky, prováděné freisinnismem, marxismem a Centrem, byla nadměrná industrializace Německa a posílení Ameriky energickými německými živly, které nakonec musely jít do války pod hvězdnatým praporem proti svým německým krajanům. Uvážíme-li, že ve Spojených státech žije asi 12 milionů etnických Němců, je snadné ocenit škody, které byly způsobeny. Muži, kteří se prohlašovali za zástupce hladovějícího lidu v každé ulici, jej už léta před válkou klamali tím, že zastupovali neněmecké zájmy v neevropské koloniální politice a tím stále více ztěžovali tvůrčím vrstvám v Německu pozdvihnout své živobytí.

Nyní však mohli být odpůrci koloniální světové politiky a bojovat za německé potřeby alespoň tím, že by důrazně zastupovali němčinu na evropské pevnině. Ale i zde byli chráněni Dánové, Poláci atd. a každý pokus o velkorysé vyrovnání na Východě se setkával s nejostřejším odmítnutím ze strany „humanitního“ Freisinnismu, „dělníkům přátelského“ marxismu a takzvaného „křesťanského“ Centra, které stavělo konfesní zájmy nad národnostní a vždy se energicky zastávalo

jinonárodních „bratří ve víře“. Při posuzování této otázky se konzervativcům klade velká vina za to, že dávali přednost levnému zahraničnímu pracovnímu materiálu před německými občany, což bylo také překážkou pro osídlení Východu, které bylo získáno v jeho hlavních centrech německé kultury.

Tehdejší říšské vládě je dodnes vyčítáno, že toto vše tolerovala. Těžká vina, kterou musí německý národ odčinit i dnes.

Na základě těchto úvah se nikdy nelze vzdát pozemků k osídlení pro hnutí, jehož cílem není nic jiného než blaho celého národa. Je v rozporu s veškerým přirozeným řádem, že 36 milionů Francouzů má k dispozici více půdy než 68 milionů Němců; že na jednoho Rusa připadá dvacetkrát více půdy než na jednoho Němce. Tento nepřirozený vztah musí vést buď k úplnému zmrzačení německého národa, nebo skončí spravedlivým způsobem. I zde se jedná pouze o prosazování našich životních potřeb.

Za současných okolností není možné specifikovat, o jaká evropská či mimoevropská území se jedná, která by měla být zvažována ke kolonizaci. Dnešní světové politické možnosti se mohou za nějaký čas změnit. Z nich pak bude muset vyplynout příslušné vedení zahraniční politiky Německa. Hlavní věcí zůstává, aby nikdy neusnula potřebná vůle ke třetímu základnímu požadavku: **„Požadujeme půdu (kolonie), abychom uživili náš lid a usadili přebytečné obyvatelstvo.“**

4.

V německém národním povědomí musí být učiněn nezbytný rozdíl: právo na občanství nesmí být něčím, co každý dostane darem do kolébky, ale musí být považováno za hodnotu, kterou je třeba získat. Ačkoli je tedy každý Němec státním příslušníkem, může získat občanská práva pouze tehdy, pokud absolvoval vzdělávací zařízení, vojenskou nebo povinnou pracovní službu pro stát jako 20-22letý s bezúhonným chováním. Právo stát se občanem, které má být získáno, se musí jednou stát pobídkou pro každého Němce, aby usiloval o plnou lidovost a úspěch ve službě národu. Toto stále bdělé vědomí ho také přiměje postavit se za nabyté dobro zcela jiným způsobem, než tomu bylo v minulém státě a je dnes více než kdy jindy.

Staré pojetí občanství vůbec neznalo pojem rasy. Němcem byl pro ně ten, kdo měl německý pas, a Čechem ten, kdo se prokázal českým občanským průkazem, ačkoli mu v žilách třeba netekla ani kapka české krve. V souladu s tím nestálo nic v cestě přijetí Židů nebo jakékoli jiné rasy cizí evropanství. Jediné, co se počítalo, byl „člověk“.

Toto liberálně-demokratické pojetí státu je přímým důsledkem „filosofie 18. století“, jak si našla cestu do 19. století pod anglickými vlivy, německými idejemi humanity a francouzskými hesly, a jehož politickým důsledkem je demokraticko-parlamentní nestát.

Tento vývoj měl svůj první prokazatelný počátek v zednářských lóžích na počátku 18. století. Frázovitá trojice „svoboda, rovnost, bratrství“, která zní krásně, ale sama o sobě je rozporuplná, vznikla rovněž v pařížských lóžových kruzích kolem roku 1740. Tato slova byla tehdy také podobenstvím tzv. velké francouzské revoluce, v níž se zcela mylně spatřuje zrod

skutečné národní myšlenky. Z hlediska světových dějin znamenala tato revoluce spíše uctívání fráze, kanonizaci hrubého většinového pojetí jako práva vládnout, založení tisícihlavého, neschopného, lid ničícího, a tím nezodpovědného parlamentarismu v Evropě. Skutečné pojetí národního státu se vší jasností a důsledností vyhlásil až nacionální socialismus.

Ne nadarmo považují Židé Francouzskou revoluci za zvláštní mezník v dějinách svého „osvobození“. Díky bezbřehé „ideji lidskosti“, která stála v pozadí tohoto hnutí, došlo k uvolnění židovské antirasy, cizí a nepřátelské vůči veškerému evropanství.

V souladu s jejich instinkty pro zprostředkování obchodu, půjčování peněz, vykořisťování a lichvu, které se nezměnily po více než 3000 let, se židovská povaha projevila v 19. století stejně jako v dřívějších dobách. Organický život všech evropských národů byl znovu a znovu narušován mezinárodními finančními operacemi, mezinárodními monopoly, plánovanými mezinárodními podvodnými burzovními manévry, spojenými s organizováním stávek, povstání, politických spiknutí atd. Blízkovýchodní parazitující národy by byly beztrestně přijaty do evropské rodiny národů.

To vše bylo důsledkem pojetí státu, které nám všem škodilo.

Nacionální socialismus vidí ve způsobu budování a řízení státu také přežitek určitého etnického charakteru. Pokud se na něm bude podílet zcela cizí rasa - tedy jiné pudy - bude narušena čistota organického projevu a národní existence bude ochromena. Dějiny minulého století s jeho parlamentarismem rozleptaným židovskými vysokými financemi jsou toho

smutným příkladem. Dějiny Německa posledních desetiletí, ale zejména jeho dějiny v letech 1918 až 1933, jsou v tomto ohledu ještě otřesnější.

Nacionální socialismus staví do kontrastu celé toto pojetí státu s pojetím zásadně odlišným. Uznává, že jednotlivé kmeny německojazyčné oblasti patří k různým, ale blízce příbuzným rasám, že některá míšení mezi těmito kmeny vytvořila nové životní útvary, mimo jiné mnohotvárného, a přece jediného německého člověka, ale že míšení s židovskými antirasami, zásadně odlišnými a nepřátelskými v celé své duchovní i fyzické struktuře, s podobným blízkovýchodním vyzařováním, vedlo pouze k bastardizaci. Proto nacionální socialismus požaduje jako zásadní 4. bod: **„Státními občany mohou být pouze ti, kteří jsou příslušníci lidu. Příslušníky lidu mohou být jen ti, kdo mají německou krev, bez ohledu na vyznání. Žádný Žid tedy nemůže být spoluobčanem.“**

5.

Tato zásada přirozeně vede k názoru, že Židé - pokud vůbec mohou v Německu pobývat - mají být považováni za hosty, a proto se na ně má vztahovat cizinecké právo stejně jako na příslušníky cizích států, národů a ras. Proto pátý bod zní: **„Kdo není občanem, má mít právo pobývat v Německu pouze jako host a musí podléhat cizineckému zákonodárství.“**

6.

Parlamentarismus zbavený osobnosti vedl k demoralizaci celého našeho veřejného mínění a prakticky zpochybnil výběr nikoli těch nejlepších, ale těch nejbezohlednějších. Tito snaživci a ctižádostivci se stali typem moderního politika ve všech demokraticko-parlamentních státech a všude se stejným způsobem osvědčili jako poddajné nástroje vysokých financí a mezinárodního velkoobchodu a v poslední době i průmyslu, který, aby se mohl bránit, se v hodině dvanácté uchýlil k prostředkům organizování politických stran, aby podpořil čistě soukromé zájmy v mocenské politice.

Dějiny parlamentních stran ukázaly s krutou jasností úzké propojení všech těchto bezcharakterních snah a krátkozraké průměrnosti, zejména když se ke kormidlu státu dostala nová klika. Systematicky vychovávaná v duchu nadřazování dílčích, stranických a osobních zájmů nad obecné blaho lidu a státu, na základě těchto sympatií či antipatií se jmenovalo a propouštělo. Z těchto hledisek si nacionální socialismus žádá šesté: **„Právo určovat vedení a zákony státu musí náležet pouze občanům. Proto požadujeme, aby každý veřejný úřad bez ohledu na jeho povahu, ať už v Říši, zemi nebo obci, mohli zastávat pouze občané státu. Stavíme se proti korupčnímu parlamentnímu hospodaření, kdy se do funkcí jmenuje pouze podle stranických hledisek bez ohledu na charakter a schopnosti.“**

7., 8.

Navzdory stále rostoucímu počtu obyvatel nepovažovala ani říšská vláda před rokem 1918 za nutné přijmout účinná opatření proti stále se zvyšujícímu přílivu východních přistěhovalců. Východní Židé z Polska se nezadržitelně stěhovali do velkých německých měst a vyvíjeli činnost poškozující německý lid v bankách, na burzách, ve zprostředkovatelském obchodu. Jiní pracovali na divadelních prknech a v tisku způsobem, který rozkládal naši rasu a jehož důsledky jsou patrné dodnes. Souběžně s tím proudil proud přistěhovalců zahraničních zemědělských a průmyslových dělníků do Východního a Západního Pruska i do dolů na západě říše, aniž by vláda tomuto podrývání práce německého dělníka čelila.

To se během války nezměnilo, ale po povstání 9. listopadu 1918 se přistěhovalectví všeho druhu zvýšilo téměř do zničující míry. Na druhou stranu se lidem v Africe, Americe, Rusku atd. pronásledovaným za to, že jsou Němci, dlouho nedostávalo takové pozornosti úřadů jako přistěhovalým východním Židům, s nimiž listopadové republikánské vlády zacházely jako se zřítelnicí oka.

Za jeden z nejdůležitějších úkolů německé říšské vlády považuje nacionální socialismus ani ne tak ochranu formy vlády jako takové a jednotlivých parlamentních ministrů, kteří politicky zkrachovali, jako spíše záruku ochrany lidu. Míru tolerance cizinců v Německu mohou určovat pouze německé životní potřeby. Proto následující dva programové body znějí: **„Požadujeme, aby se stát zavázal zajistit především výdělečné a životní možnosti občanů státu. Pokud nebude možné uživit veškeré obyvatelstvo státu, pak mají být příslušníci cizích národů (neobčané) z říše vyhoštěni.**

Jakémukoli dalšímu přistěhovalectví cizinců je třeba zabránit. Požadujeme, aby všichni neněmci, kteří se přistěhovali do Německa od 2. srpna 1914, byli nuceni okamžitě opustit Říši.“

9.

Pokud je předchozími opatřeními zaručena rasová a etnická čistota a ochrana zájmů celého německého národa, pak teprve lze hovořit o tom, čemu se říká „demokracie“.

Na dosavadním stavu německé vnitřní politiky je zvláštní a příznačné, že strany, které neustále používaly slovo „demokracie“, povýšily jej na heslo listopadového převratu v roce 1918 a nejdojemněji hovořily o rovných právech pro Židy a vyděděné, zároveň vyhlašovaly brutální třídní boj celým skupinám obyvatelstva, a dokonce z něj činily nejdůležitější bod „světonázorového“ programu. Přesněji řečeno, volání po „demokracii“ nebylo ničím jiným než nahrazením Němců v politice, hospodářství atd. Židy. Marxismus nebyl smrtelným nepřítelem mezinárodního obchodního kapitálu, jak by měl být - kdyby byl dělnickým hnutím -, ale naopak hájil rasové zájmy této (židovské) finanční velmoci. Marxismus a velkokapitalistická „demokracie“ dodnes sledují jednu a tutéž politiku. Tak se stalo, že burzovní tisk přivítal „antikapitalistickou“ revoltu v roce 1918 s jásotem. Věděli proč! Kýženým úspěchem byla stále cílevědomější likvidace představitelů německých zájmů, stále ostřeji prováděné roubování národního myšlení, nastolování státních soudů proti představitelům uvědomělé německé národní vůle. „Demokracie“ se tak ukázala být tím, čím vždy měla být: pod heslem rovných práv pro všechny občany přinést privilegování mezinárodního bankovního kapitálu a zbavení občanských práv národní německé inteligence.

NSDAP vyhlašuje proti tomuto podvodu nejostřejší boj. Proto prohlašuje, že Židé jsou cizí národ a nemohou v Německu požívat občanských práv. Zároveň však prohlašuje, že v

německém národě nesmí existovat žádný zásadní třídní boj, bez ohledu na přirozený hospodářský a ideologický boj, a že je třeba se postavit dosud existující třídní aroganci ve všech kruzích. Jedním z nejzásadnějších požadavků na smíření stavů a profesí je proto: **„Všichni občané musí mít stejná práva a povinnosti!“**

10.

Německé pojetí práce spočívá v přesvědčení, že činnost může být nazývána takovou pouze tehdy, pokud vytváří duchovní nebo materiální hodnoty nebo je zprostředkovává způsobem, který přináší prospěch celku; nacionální socialismus vidí v pojetí povahy práce charakteristický rys národů a vyhlašuje válku obvyklému názoru, jako by práce byla pouze prostředkem k získání hmotných statků, pouhou materiální činností, v nejlepším případě vyplněním volných hodin. Tento duchovní a myšlenkový postoj znamená zfalšování německého cítění a byl umožněn předchozím otrávením celého veřejného života prostřednictvím tisku drženého v šachu penězi nepřítele, konkurenčním bojem vyvolaným vzhledem k přelidnění, který vynesl na povrch špatné pudy; konečně celkovou atmosférou plánovitého, velkoplošného teoretického a praktického materialismu posledních desetiletí.

Boj o duši německého národa je především také bojem o staré německé pojetí povahy a hodnoty práce. Nacionální socialisté spatřují nejvyšší hrdost v plnění povinnosti, která je každému člověku přidělena v oblasti jeho dispozic, a věří, že pouze vědomí splnění povinnosti (svého „povolání“) na svém místě je schopno poskytnout ono vnitřní, pravé štěstí, které věčná honba za mamonem nikdy nemůže poskytnout.

Z toho však s nutností vyplývá odmítání tzv. vyšší práce v protikladu k tzv. nižší práci. Ještě dnes se někteří písaři domnívají, že jsou lepší než řemeslníci a rolníci, když umí psát lepší dopisy. Na druhé straně v mnoha řemeslnických kruzích stále žije nenávist vůči „intelektuálům“. Jakmile najdeme cestu zpět ke starému německému pojetí, nebudou už žádné spory o tomto rozdílu v hodnostech. Každý uzná spravedlivou práci

druhých za nezbytnou pro přežití národního organismu, a proto se ji naučí respektovat, přičemž významnější úspěch je přirozeně třeba více oslavovat jako takový. Tím se však roztržené pouto znovu ovinulo kolem všech společníků lidu, a tak znovu vznikne něco, co se zdálo být pohřbeno: pojem osobnosti. Lid už nebude vnímat své velké umělce, generály a státníky jako něco protikladného - jak nám je představoval prolhaný tisk -, ale naopak jako nejvyšší projev své často temné, dosud neurčité vůle. Na druhé straně velcí vynálezci a myslitelé - i když přesahují hranice národa - budou přesto vděčně uznávat kořeny své moci nikoliv již v „lidstvu“, ale v národě.

Nikdo nemůže nikomu nařizovat, jakou profesi má vykonávat, ale zákon musí vytvořit cestu pro každého člověka s aktivním veřejným zájmem. Nacionální socialismus proto požaduje: **„První povinností každého občana musí být duchovní nebo fyzická tvorba. Činnost jednotlivce nesmí být v rozporu se zájmy široké veřejnosti, ale musí se odehrávat v rámci celku a ve prospěch všech.“**

11.

Tento desátý požadavek zahrnuje ještě jeden: prevenci příjmů bez práce a nezaměstnaných. V mnoha případech již banky a burzy nebyly čistě ekonomickými soukromými podniky, nezapojenými do státu, ani státními institucemi, ale naopak, státy se staly loutkami v rukou vysokých financí. Dnes jsou pod jejich kontrolou parlamenty celého světa a všechny marxistické proudy.

To, že jsou celé státy v rukou několika stovek bankéřů a že jejich národy jsou jim poplatné, nazývá nacionální socialismus úrokovým otroctvím.

Ekonomický kapitál země lze rozdělit do dvou zásadně odlišných kategorií: na jedné straně na tvůrčí průmyslový kapitál a zemědělství, které jsou neoddělitelně spjaty s národní půdou, a na straně druhé na úvěrový kapitál, který není vázán na žádnou půdu. Zatímco první by měl mít v hospodářském životě určující a dominantní postavení a druhý pouze postavení obslužné, je dnes situace ve světě obvykle taková, že právě bankovní a burzovní peníze téměř úplně určují skutečné výrobní síly a vstupují s nimi do fúze, která jen zdánlivě představuje fúzi, ale ve skutečnosti je podřízení podnikatele, vynálezce, pracovníka diktátu úvěrového kapitálu, který je sám o sobě netvořivý. I to je úrokové otroctví.

Tento obludný stav je především důsledkem uznání nebezpečného principu: totiž že stát jako takový si bere od soukromých bank půjčky na úrok. Za válek, kdy miliony a miliony lidí pokládaly životy za svůj národ, se ještě považovalo za zvláštní laskavost, když velké banky upisovaly dluhopisy a dostávaly z nich úroky, které stát mohl zaplatit jen tím, že zatížil všechny občany nepřímými daněmi z nejdůležitějších věcí

každodenního života. Toto válečné dluhopisové hospodářství bylo jednou z největších hospodářských zátěží, které Německo muselo nést.

Vysoké finance používají zlatou měnu jako pomůcku k ekonomickému podmanění. Prostřednictvím válečných zisků a lichvářských půjček mají dnes velké banky monopol na zlato, a proto mohou ovlivňovat měny všech národů, a tím i jejich hospodářství a politiku. Existují pouze dvě cesty k osvobození: zlomit zlatý monopol vysokých financí pomocí státní moci nebo zrušit zlatou měnu. Obojí je možné pouze po dlouhém a tvrdém boji o moc, který povede silné národní hnutí, jež pozná, že úrokové otroctví je také důsledkem formy současné zlaté měny.

Navíc toto tažení proti všem tvořivým lidem všech národů podnikli s největší bezohledností a za nejužší mezinárodní spolupráce Hebrejci, kteří dnes řídí velké množství bank a burz v mnoha státech. A protože židovské vysoké finance ještě ke všemu ovládají tisk a parlamenty jako prostředek politického nátlaku, je nadvláda úroku na jedné straně a otroctví úroku na straně druhé zároveň národním, politickým i hospodářským problémem.

Jediný, kdo se ještě vědomě bránil světovému podvodu - i když bohužel jen teoreticky - byla střední třída. Její neutěšená situace byla přímým důsledkem cizí nadvlády zájmu a kulturu ničící marxistické revolty, dvou mlýnských kamenů, mezi nimiž hrozilo, že tolerantní intelektuální Německo (a nejen Německo) bude rozemleto na prach.

Po porážce národní inteligence museli být rozdrceni i dělníci, zbavení svých stejnokrevných národních kamarádů,

aby se stali nešťastnou masou ovládanou kvasem všech národů, věčným otrokářským národem. I z tohoto důvodu vyhlašují nacionální socialisté nemilosrdný boj proti úrokovému otroctví!

Protože čelili pánům bank a burzy jako politické moci, musel být boj především bojem o politickou moc. Bez ní byly všechny sliby jen čirým podvodem a žalostně zbabělými výmluvami.

Protože nepřátelskou politickou moc vykonávali zcela převážně spřátelení burzovní a revoluční Židé, byli a jsou nacionální socialisté nejzuřivějšími antisemity jak z nejvnitřnějšího přesvědčení, že Žid je skutečně „plastickým démonem rozkladu lidstva“, tak z nesnesitelné skutečnosti, že parazitující pouštní národ byl v pozici, kdy mohl určovat náš osud.

Než tedy může začít ekonomický boj, musí být vybojován národně-politický boj. Všechny návrhy na pouhý bojkot židovských obchodních domů apod. nejsou ničím jiným než zástěrkou pro zbabělce, kteří se chtějí skutečnému boji vyhnout. Mocenský boj se nejprve odehraje uvnitř německých pohraničních stanic. Tomu, že mnoho majitelů movitého kapitálu proklouzne, se asi nedá vyhnout. Tomu se však nelze vyhnout, ani kdyby šlo jen o ustavení národní vlády, aniž by byl vyhlášen boj na burzách a v bankách. Je samozřejmé, že některé buržoazní myšlenky budou muset být v tomto boji hozeny přes palubu.

Na židovskou komunitu působilo deprimujícím dojmem, když Bismarck znárodnil železnice a zbavil tak moderní šosáky možnosti degradovat celý národ do postavení poplatníků. Německá vláda nejprve přistoupí ke státní kontrole burz a bank.

Zaútočí na kořen zla a nenechá již lid bezbranný napospas „třem stovkám, z nichž každý zná každého“.

Vzhledem k politické a právní situaci nelze předem určit, jaká opatření bude třeba přijmout. Prostředky, které jsou nyní dostatečné, budou za nějaký čas nedostatečné.

Protože celá otázka má jak národní, tak mezinárodní rozměr, bylo by samozřejmě žádoucí, aby ostatní národy pochopily podstatu židovské mimikry a chytily hada za ocas. Kdysi byla vyslovena správná myšlenka, že celá „reparační otázka“ by se jedním rázem stala bezpředmětnou, kdyby každý národ zavřel své bankéře, své parazitující, lichvářské burzovní Židy, a peníze, které z národů vymámí, použil pro blaho národa, pro blaho národního průmyslu a zemědělství (nikoliv např. jednotlivých průmyslníků nebo zemědělců).

Zcela správně! Jestliže byly kdysi církevní statky sekularizovány, jestliže byly knížecí dynastie zbaveny svých zámků, obrazáren atd. proč by nemohli být - sekularizováni - také lid vykořisťující Hebrejci!

Úvěry by pak musely být poskytovány státem nebo alespoň pod jeho kontrolou živnostníkům, středním vrstvám, rolníkům, a to nikoli na spekulaci, ale na tvůrčí práci.

Dělníci i střední třídy a rolníci mnoha národů směřují tváří v tvář vládě úvěrového kapitálu a jeho zaslepených služebníků ke zkáze. Všechny je může zachránit jen vědomě národní a cílevědomá organizace a povstání s jasným poznáním základního ekonomického zla.

Smutnou hospodářsko-politickou situaci téměř všech národů charakterizuje ve své podstatě pojem „úrokové otroctví“. Ačkoli všude již probíhají organická protihnutí, jsou

zatím roztříštěná, ne zcela cílevědomě řízená a zkreslená některými jen polovičatými názory. Nacionálněsocialistické hnutí je první a jediné, které vytvořilo uvědomělou novou národně-politicko-ekonomickou frontu, jejíž útok jediný bude jednou schopen protrhnout zlatou hráz úvěrového kapitálu. Nakonec povede i boj za svobodu ostatních národů Evropy a ostatních kontinentů. Dnes nemůžeme vědět, jak se budou vyvíjet podmínky v průběhu tohoto nadcházejícího světového boje.

Proto dnes není možné určovat jednotlivé věci. Cíl však musí být nezměnitelně pevně stanoven a s ním i nový směr celé naší politiky. Proto nacionální socialismus požaduje: **„Zrušení příjmu bez práce a bez námahy, zlomení úrokového otroctví!“**

12.

Světovou válku nevedli žoldnéři a jednotlivé skupiny lidí, ale celý národ. Každý plnil svou povinnost vůči lidu na svém místě. Zároveň však vznikl systém vykořisťování lidu v podobě válečných společností, které vedli téměř výhradně židovští obchodníci. Parlamenty a politické vedení se domnívaly, že musí těmto obchodním družstvům, bankovním syndikátům a řadě na ně napojených průmyslových podniků ustupovat. A v letech, kdy miliony lidí hladověly a další miliony přicházely o život, několik desítek tisíc lidí zločinně využívalo těžké situace utlačovaného německého lidu.

Bylo přirozené, že nacionální socialismus, jakmile se dostal do popředí, požadoval vyšetřování válečné lichvy a úplnou konfiskaci všech válečných zisků. V té době však byl politicky zcela bezmocný. Ale ti, kteří měli díky „proletářské“ revoluci moc, nehnuli vážně ani prstem, aby zahájili důkladné a spravedlivé vyšetřování. Po deseti letech prošel kapitál mnoha rukama, poměry se změnily, mnoho podniků zaniklo v důsledku zločinné inflace z roku 1923 a vznikly nové. Pro nacionální socialismus však i jeho dvanáctá teze zůstává v zásadě v plné platnosti: **„Vzhledem k obrovským majetkovým a krvavým obětem, které si každá válka od lidu žádá, musí být osobní obohacování se prostřednictvím války označeno za zločin proti lidu. Požadujeme proto úplnou konfiskaci všech válečných zisků.“**

13.

19. století ukazuje odvěký boj v dosud nevídaném měřítku: boj mezi státem a soukromým monopolem. Obrovské syndikáty, trusty, kruhy spojily své síly na národní i mezinárodní úrovni a hrozbami hospodářských blokád si vynucovaly od států jeden politický ústupek za druhým. Dnes vidíme, že bankovní syndikáty a světové trusty určují politiku většiny zemí. Ale boj marxismu proti tomuto světovému trustu - kromě toho, že představoval přímou ochrannou sílu burz a bank - byl od počátku také objektivně neúčelný, protože spolu s dusícím soukromým monopolem státu vyhlásil válku také vynalézavému, produktivnímu podnikání vůbec. Tato životu a kultuře odporující doktrína přirozeně hnala všechny skutečně hospodářsky tvořivé lidi do nejostřejší opozice vůči sociální demokracii. Bohužel však po tomto zdravém prohlášení nenásledoval druhý krok: otevřený boj národního průmyslu, zemědělství a obchodu proti mezinárodním bankovním syndikátům a trustům a kruhům, které vznikly souběžně s nimi, ať už jako jejich následovníci nebo jako podobný fenomén doby. Nechtěně tak mnohostranné německé hospodářství podpořilo vznik hospodářských formací, jejichž existence hrozila, že se v Německu stanou silou, která bude schopna převážit nad národními potřebami. Každý národně smýšlející průmyslník by musel stát v jedné frontě s živnostníkem, dělníkem, rolníkem a celou širokou masou spotřebitelů. Neboť podpora světových trustů - ať už přímá nebo nepřímá - znamená zničení jakékoli skutečné národní politiky, odevzdání všech národních zájmů soukromým ekonomickým tužbám.

Stejně jako je třeba odmítnout oddanost doktríně „plné socializace“, jejíž pouhý pokus o realizaci znamená zánik každé

tvůrčí podnikavosti, každé osobní existence, je třeba učinit i druhý krok v zájmu jednotlivce i celého národa. Je třeba dát životu to, co mu patří, vytvořit prostor pro uplatnění veškeré skutečné produktivity, rozbít soukromé monopoly bez konkurence, ale bezohledně. To vše však může provést pouze stát, který má za východisko národní základ a za svůj nezměnitelný konečný cíl ochranu zájmů celku. Proto třináctý požadavek nacionálního socialismu zní: **„Požadujeme znárodnění všech (dosud) již zprivatizovaných podniků (trustů).“**

14.

Desetiletí trvající boj sociální demokracie proti německým průmyslovým magnátům a velkoagrárníkům byl záměrným odváděním pozornosti veřejného mínění všech zemí od probíhajícího nadnárodního rozpadu světa. Nacionální socialismus odmítá vidět katastrofu ve velkém podnikání jako takovém. Zásobování lidu surovinami a hotovými výrobky lze za dnešních podmínek provádět mnohem levněji, pokud toto zásobování převezmou větší podniky v různých částech Říše. Nezáleží na velikosti objektu, ale na jeho využití ve službách národa. Pro působení schopností jednoho člověka stačí stovky, pro působení druhého miliony. Nejvyšším vodítkem státního působení je a může být pouze výkon.

Při fungování hospodářských podniků se však musí stát samozřejmostí zásada, že všichni, kdo v nich pracují - ředitelé, zaměstnanci, dělníci - se podílejí na zisku v poměru, který bude stanoven. Na mnoha místech již tato nutnost vystoupila do popředí. Zprostředkovatelé, ředitelé, agenti atd. mají ekonomický zájem na produktivitě závodu, ať už prostřednictvím odměn nebo pevně stanovených procentních odměn. Je proto požadavkem národní spravedlnosti, aby dělník v podniku nebyl považován za pouhé číslo, aby nedostával tu a tam almužnu, ale aby mu bylo přiznáno právo podílet se na růstu hospodářské prosperity. Neboť trpí zhroucením takové prosperity stejně jako může trpět sám podnikatel, neboť se stává bez práce, bez chleba. Jak má být účast na zisku podrobně upravena, je otázka, kterou lze v návaznosti na individuální okolnosti stanovit pouze případ od případu. Může se například stát, že životně důležitá továrna nepřináší stejné zisky jako exportní odvětví, které dobylo mnoho dobrých trhů. Je tedy

samozřejmé, že pracovníci prvního závodu nesmí být odsunuti ve prospěch ostatních. Podíl na zisku se tak povznáší nad čistě soukromou a schematickou rovinu a stává se důležitou administrativní otázkou státní politiky, o níž je třeba podrobně pojednat ve zvláštním článku, ale kterou v podstatě bude muset rozhodnout až situace vzniklá v důsledku vítězství nacionálního socialismu. V zásadě však lze již nyní říci, že i zde je prvním předpokladem uznání osobnosti všech účastníků německého hospodářství. Toho lze dosáhnout pouze přijetím společné odpovědnosti. Z toho vyplývá uznání rady důvěry, osmihodinový pracovní den, očištění od otrávené odborové myšlenky a odměňování podle výkonu (přičemž je třeba zdůraznit, že rada důvěry soukromého podniku by měla být radou, nikoliv řídícím parlamentním orgánem, jak požaduje marxismus a co by muselo znamenat krach každé továrny).

Námitka, že pokud se zaměstnanci podílejí na zisku podniku, měli by nést i případnou ztrátu, není oprávněná, protože by to předpokládalo odpovědné spolurozhodování všech, což je ekonomický nesmysl. To, že podíl na zisku nesmí být schematický, je třeba konstatovat ještě jednou; i zde je třeba se konečně odpoutat od marxisticko-demokratického pojetí ekonomie. V zásadě však 14. bod programu zní: **„Požadujeme podíl na zisku ve velkých podnicích.“**

15.

Vycházíme-li z organického pojetí státu, uznáváme-li právo na občanství pouze pro ty, kdo jsou duchovně a fyzicky produktivní, pak je přirozenou povinností státu považovat všechny tyto tvořivé lidi za své spolupracovníky, spolubudovatele a rozšířit na všechny občany starobní důchod, jaký byl dosud přiznáván pouze osobám, státním úředníkům a úředníkům přímo zaměstnaným státem. Myšlenka národního společenství se stane skutečností teprve tehdy, až tato vzájemná provázanost nebude pojímána jako obrovská revoluce, ale jako samozřejmost.

Říká se, že síla státu spočívá v jeho rolnictvu. Bylo a je tomu tak proto, že rolník je všemi svými vlákny spjat se zemí a je připraven bránit svůj výtvor ze zcela přirozených instinktů. Navíc vidí, že jeho životní dílo (ve zdravém stavu) je zajištěno pro jeho potomky, a může - většinou - počítat s klidným důchodem. V dřívějších dobách stál v podobném vztahu řemeslník, který nicméně dílnu nebo dům nazýval svým, což znamenalo zajištění na stáří.

Moderní doba však postavila různé velké společenské vrstvy do společenských pozic, kde to již neplatí. Rozšíření armád, rozvětvení státní správy vytvořilo nemajetné třídy, důstojníky a úředníky. Bylo velkým činem Fridricha Velikého, že zde provedl to, co kritici v té době vykládali jako šílenství, které by přineslo zhroucení jeho státních financí: nařídil penzionování, zajištění na stáří pro tyto nemajetné stavy. Tento akt spravedlnosti nejenže neotřásl financemi, ale stal se naopak základem německého státu; jako jediný dokázal proměnit pojem povinnosti jednotlivce v bezpečnou zkušenost celých generací. Realizace vzájemnosti povinností státu a občana

tvořila v tomto případě příkladný model. Když Evropu zachvátil věk strojů, ocitla se nová široká vrstva stále rostoucího počtu obyvatel v bezvlastnickém sociálním postavení: zemědělský a průmyslový dělník.

Poté, co se stal vykořeněným, bezdomovcem, padlo u něj učení o internacionalismu na úrodnou půdu a bohužel se nenašel Fridrich Veliký, který by celou tuto společenskou třídu postavil na stejnou úroveň jako státní správu. Je pravda, že německý stát zde vykonal tisíckrát více sociální práce než zkorumpované „velké demokracie Západu“, které „němečtí“ dělničtí vůdci vychvalovali - starobní a úrazové pojištění, zdravotní pojišťovny atd. byly vynikající -, ale přesto zde panovala nespokojenost, která byla vnitřně oprávněná. Neboť i když průmyslový dělník přijal sociální pomoc, bylo to s pocitem, že dostává něco, co je dárcem považováno za almužnu. Ve zbytku se nadále cítil jako neživé číslo v soukolí ekonomiky a politiky, jako otrok, který byl pohoštěn, ale pak - poté, co se jeho síly vyčerpaly - ponechán ležet. (Do jaké míry měl liberalistický systém sociálních dávek atd. škodlivý vliv, může zůstat zcela mimo rámec této diskuse).

Celý sociální problém současné doby nebude nikdy vyřešen, dokud stát tuto vnitřní nespravedlnost otevřeně neuzná a dokud neprohlásí, že je jeho povinností převzít starobní zaopatření nemajetných dělníků pracujících v továrně, dílně a na poli. V tu chvíli vznikne vnitřní podmínka pro trvalé obnovení rozervaného pouta národní jednoty. Dělník, který ví, že ho ve stáří nečeká bída, poté, co vydal své síly v dole nebo před plápolajícím ohněm, je teprve tehdy schopen vnitřně uznat svou povinnost vůči široké veřejnosti, když i ta mu vyjádří svou povinnost hmatatelným činem.

Lid, který z tohoto fanaticky nacionalistického a fanaticky socialistického myšlení vyřeší problém zabezpečení na stáří - zcela nesentimentálně a bez chovu podřadného materiálu a zakládání idiotských institucí - tento lid jednou vytvoří nejhrdinnější stát, vychová občany, kteří jsou připraveni vědomě a s radostí zasvětit svůj život existenci státu, svého národa. Takový národ bude jednou kráčet v čele nadcházejícího evropského vzkříšení.

Dnes budou lidé s ohledem na tyto zásady opět prorokovat krach financí, ale zapomínají, že celé dluhopisové hospodářství, které lidi poškozuje, spolu s úrokovými nároky mezinárodních soukromých bank už lidi stálo víc, než by kdy činil starobní důchod pro všechny dělníky bez majetku v továrnách. Zavedení starobních důchodů by však mělo ještě další důsledek, a to zmenšení okruhu zájemců o celé úrokové hospodářství a zmenšení ideálu odchodu do důchodu. Na základě těchto poznatků zní 15. bod v podstatě takto: **„Požadujeme velkorysé rozšíření starobních důchodů.“**

16.

Marxistická ideologie představuje zničení střední třídy jako „přírodní zákon“. Ve skutečnosti tato destrukce probíhala po celá desetiletí a po roce 1918 se ještě zrychlila. Ne však proto, že by zde působil přírodní zákon, ale proto, že celé posloupnosti generací přijaly zásady, které k tomuto efektu vedly. Kdyby byl boj marxismu proti zpustošení světa skutečný a zásadní, musel by vyzvat celou střední třídu - živnostníky, rolníky, úředníky, inteligenci, umělce - aby se do boje zapojili. Takto však pro dobro plánované politiky pauperizace mezinárodních syndikátů vytvořil svou teorii pauperizace, která měla zplodit několik světových miliardářů a bezrasovou, bezcílnou hromadu lidí - proletářské masy. Prostřednictvím myšlenek marxismu, které se každému skutečně myslícímu člověku jeví jako nepřátelské životu a kultuře (popření vlastnictví, negace národnosti a osobnosti, materialistické pojetí přírody a dějin atd.), byla národní inteligence prakticky vytlačena z dělnického hnutí, které bylo samo o sobě organické, bohužel aniž by dokázalo využít všech svých sil k objasnění marxisticko-buržoazního podvodu.

A tak vedle syndikátů a trustů vznikly bez zábran „Dělnické strany“ také velké obchodní domy, tyto znaky upadajícího šmejdského hospodářství, tyto nucené hrady pro zničení každého tvůrčího obchodního života. Sem patří i otázka bílých límečků. I tato třída, stejně jako všechny ostatní profese, se ocitla mezi marxismem a velkým byznysem a stejně jako řemeslníci se musela organizovat v odborech. Aby se i této třídě zajistily životní potřeby, musí se změnit politická fronta. Proto je šestnáctý bod programu říká: **„Požadujeme vytvoření zdravé střední třídy a její zachování, okamžitou**

komunalizaci velkých obchodních domů a jejich pronájem za levné ceny drobným živnostníkům, co nejpřísnější posuzování všech drobných živnostníků při dodávkách státu, zemím nebo obcím.“[2]

[2] Je zřejmé, že vzhledem k rozsáhlé vzájemné hospodářské závislosti to lze provést pouze postupně. Nejprve bylo třeba se zbavit židovského vlivu.

17.

K problému pozemkové reformy se vyjádřilo mnoho zasloužilých badatelů, ale realizace i těch nejlepších návrhů předpokládá železnou diktátorskou pěst, která jediná je schopna potlačit ve prospěch všech tvůrců zájmy pouhých beneficientů principů škodících lidu.

Půda, na níž lid žije, je omezená, ale lid sám roste. V souladu s tím roste nárok na půdu ve městě i na venkově a rostoucí hodnota této půdy dodává jejímu náhodnému majiteli jmění a rentu získanou bez jakékoli práce. To je pozemková renta, která se zase stala cílem pozemkové spekulace, jež dnes dosahuje gigantických rozměrů. Tuto nezaměstnanou rentu je třeba ostře odlišit od pracovního výnosu zemědělce, průmyslníka, jehož zvýšený příjem s rostoucím výkonem je pouze morálně oprávněným důsledkem hodnototvorné činnosti.

Spekulace s pozemkovou rentou však vedla k nákupu velkých pozemků, které mohly nerušeně ležet ladem bez ohledu na to, zda lidé potřebovali možnost osídlení, či nikoli. Tento půdní blok podporoval migraci do měst, což zase zvyšovalo cenu tamní půdy. Z toho měli prospěch i spekulanti s půdou, kteří bez námahy vytěžili svůj nezasloužený zisk z obecné národní potřeby. Tato pozemková lichva, která vylidňovala zemi, odnárodňovala lidi, proletarizovala je, vychovávala je k vykořeněnému kočovnictví asfaltového člověka, byla jednou z nejhlubších příčin naší bídné doby. K tomu se přidala zrůdnost, že každý cizinec může v Německu volně nabývat půdu a nakládat s ní, jak se mu zlíbí.

Na začátku každé pozemkové reformy musí být slavnostní prohlášení, že půda je zásadně považována za majetek všeho lidu, státu. Je to něco, co nevytvořily lidské ruce, a každý, kdo

na ní pracuje, si musí být vědom, že na ni má nejen právo, ale také povinnost vůči celému lidu. Zásadou národního státu se musí stát, že půda nesmí zůstat pouhým zbožím, s nímž člověk spekuluje za účelem zisku. Každý nákup a prodej půdy (nikoli výrobků) musí proto procházet rukama a pod kontrolou státu. Jen tak lze účinně bojovat proti spekulaci s půdou, která se zrodila ve stejném duchu jako spekulace na burze. Jedině tímto způsobem však lze odstranit pozemkovou rentu a její důsledky.

Tento požadavek zní mnohým, kteří jsou zahleděni do římskoprávních pojmů, pobuřujícím způsobem, ale je to jen uznání staré německé právní zásady, že změna vlastnictví půdy musí proběhnout před veřejností (z čehož odvozujeme i požadavek na zrušení anonymity akciových společností).

Současný vlastník pozemku zůstává vlastníkem svého pozemku uznaným státem a měl by jím zůstat tak dlouho, dokud se jeho využívání nezvrhne v poškozování široké veřejnosti.

Uznání svrchovanosti národního státu - se vším zásadním uznáním soukromého, legálně nabytého vlastnictví na celém jeho území je nepřáteli německé státní myšlenky očerňováno jako „komunistický princip“ a zneužíváno k podněcování rolníka a vlastníka půdy proti nacionálnímu socialismu. Ve skutečnosti náš požadavek znamená pouze ochranu skutečného, tvůrčího zemědělce proti spekulujícím velkokapitalistům, ale také snahu připomenout mu na oplátku jeho povinnosti (jako člena sloužícího celku mimo jiné vůči lidu). Pro stát naopak existuje povinnost zabezpečit zemědělství a co nejvíce omezit zprostředkovatelský obchod. Stát by však měl být pánem, a nikoliv služebníkem jednotlivých skupin nebo dokonce přání, která jsou pro lid škodlivá. (Dědičný zemědělský zákon nové říše byl v tomto ohledu revolučním činem).

17. programový bod nacionálního socialismu tedy zní: **„Požadujeme pozemkovou reformu přizpůsobenou našim národním potřebám, vytvoření zákona o bezúplatném vyvlastnění půdy pro dobročinné účely, zrušení pozemkové renty a zamezení veškeré spekulace s půdou.“**[3]

[3] Z kruhů některých agrárních skupin se pomlouvá protivlastenecký postoj nacionálního socialismu, aby se zadržel příliv do nového národního hnutí a odvedla se pozornost od vlastních hříchů. Adolf Hitler vydal k těmto pokusům následující prohlášení: *„Proti lživým výkladům bodu 17 programu NSDAP ze strany našich odpůrců je nutné následující prohlášení: Jelikož NSDAP stojí na půdě soukromého vlastnictví, je samozřejmé, že pasáž ‚bezúplatné vyvlastnění‘ se týká pouze vytvoření zákonných možností vyvlastnit v případě potřeby půdu, která byla získána nezákonným způsobem nebo která není spravována podle zásad národního blahobytu. V souladu s tím je to namířeno především proti židovským společnostem spekulujícím s půdou.“* Mnichov, 13. dubna 1928. Podepsáno. Adolf Hitler.

18.

Pokud člověk skutečně a opravdově staví blaho a prospěch celého tvůrčího lidu nad ostatní takzvané principy, pak může boj proti vykořisťovatelům lidu a lichvářům vést jen s neomezenou bezohledností. Zvláště v roce 1918, kdy údajně revoluční příliv uvolnil všechny dosud zadržované instinkty. V takových dobách zkušenost ukazuje, že nepomáhají žádná polovičatá opatření, jen řada odstrašujících příkladů. Životy přerostlých milionů mají větší cenu než životy několika tisíc vykořisťovatelů. Kdo v nouzi vystupuje proti trestu smrti pro lichváře, ukazuje, že všechny jeho řeči o blahu lidu, humanismu atd. nejsou nic jiného než podlé lži, které mají zakrýt buď letargii ducha, nebo náklonnost k vykořisťování. Chování marxistických dělnických vůdců v této otázce osvětlilo stav věcí zářivým světlem reflektorů...

Pro nacionální socialismus existuje jen jeden zájem: zájem duchovně a fyzicky produktivního dělníka. Proto je osmnáctou zásadou pro všechny doby, ale zejména v epochách společenské krize: **„Požadujeme nemilosrdný boj proti těm, kdo svou činností poškozují společný zájem. Okrádači obyčejného lidu, lichváři, vyděrači atd. mají být trestáni smrtí bez ohledu na vyznání a rasu.“**

19.

Nadvládu úroků, soukromé monopoly, spekulace s půdou a podobné excesy naší doby by se nepodařilo potlačit, ani kdyby se čistě ekonomické skupiny, které si uvědomují nebezpečí, spojily v boji proti nim. Za mezinárodními syndikáty totiž stál mocný faktor, kořen, z něhož čerpaly sílu: pozdní římské právo.

Tento bezduchý a neopečovávaný produkt pozdně syrsko-římského rozkladného procesu stále propůjčoval titul práva nejzrůdnějšímu vykořisťování lidí. Zájem jednotlivce byl povýšen na modlu a byly mu zaručeny všechny možnosti obrany k zajištění jeho takzvaných „práv“. Zda tím byla ohrožena práva široké veřejnosti, bylo lhostejné.

Staré právo neznalo pojem státní a národní cti. Umožňovalo je bez odporu vláčet bahnem v projevech i v tisku. Dokonce ani nedovolilo, aby jednotlivý obhájce této národní cti zastupoval oprávněné zájmy, neboť mu jako jednotlivci nepříslušelo urážet lid! Skutečné německé národní právo však musí především uznávat čest a důstojnost národního a státního společenství jako nejvyšší vodítko svého posuzování. Ve všech soudních sporech by se muselo přihlížet k tomu, zda je žalobce nebo žalovaný zastupoval nebo poškozoval; teprve na druhém a třetím místě by se muselo přihlížet k tomu, zda byly porušeny oprávněné individuální zájmy.

Z tohoto nového postoje vyplývá potřeba přetvořit první zásady našeho protinárodního právního řádu. Německo se nepotřebuje vracet k zastaralému starověku a středověku, jak by si někteří nadšenci přáli, nýbrž k právnímu systému přizpůsobenému nejmodernějším potřebám, který však uznává ochranu lidu a rasy jako nejvyšší vodítko. Právo, v němž není

rozhodující hmotný zájem, reprezentace osobního prospěchu, ale ideální hodnoty.

To si také žádá zřízení stálého národního soudního dvora, složeného z nejzkušenějších osobností nezávislého soudnictví.

Každý, kdo dostane do správy nějakou sumu peněz, bude volán k zodpovědnosti před soud, pokud ji promrhá; každý, kdo zaútočil na čest jednotlivce, může být pohnán před soud; jen hlavy bývalého parlamentního systému, jako politický důsledek mamonistické doby, mohly svou politikou promrhat celý majetek lidu, mohly se vzdát národní cti, aniž by se z toho musely někomu zodpovídat. Pod ochranou nemorální imunity si mohl poslanec dovolit ty nejnestoudnější urážky německého národa, vyslovovat nejhorší denunciace vlastního národa na adresu nepřátel státu, aniž by se musel obávat, že bude předvolán před soud. Pokud ministr ztroskotal, v nejhorším případě rezignoval a v klidu spotřeboval svou ministerskou penzi. Nikdo se ve znamení demokracie neptal, proč šel malý rozhazovač do vězení, ale velký „politik“ vyvázl bez jakéhokoli vyšetřování - s výjimkou případů zjevné zrady placené nepřítelem - i po nepopiratelném krachu své politiky. Tady musel zasáhnout nový stát; jeho zákony o tom svědčí dodnes.

Tato opatření by měla zabránit a zabrání tomu, aby ambiciózní spekulanti považovali posty poslanců a ministrů za výhodný zdroj příjmů nebo za prostředek k uspokojení osobních ambicí bez odpovědnosti; pak bude docházet ke skutečnému výběru vůdců. Ti, kteří budou přesvědčeni o svých schopnostech, také převezmou odpovědnost za své činy; ostatní se budou držet stranou - a měli by.

Čest a důstojnost národa by neměly být v národním státě postaveny mimo zákon, jako tomu bylo v pozdním římském právu, ale měly by být opět určujícími silami v životě jednotlivce i v životě národa jako celku. Z těchto poznatků vyplývá 19. zásada nacionálního socialismu: **„Požadujeme nahrazení římského práva, které slouží materialistickému světovému řádu, německým zvykovým právem.“**

20.

To nejcennější, co má národ k dispozici, jsou jeho velcí muži. Pokud takoví talenti nevyužívají svých schopností, svědčí to o tom, že podmínky jsou pro národ ty nejnepřátelštější, jaké si lze představit (pokud ovšem národ není již v první řadě neschopný produkovat velké muže). Žádný národ se neobejde bez přední, národní inteligence, aniž by jako národ zahynul. Tvoří výkvět národa, ukazatele jeho velikosti a jeho podstaty, ztělesnění toho, čemu se říká duše národa.

Kultivace těchto duchovních energií musí být považována za samozřejmou povinnost státu. Je pravda, že život, který nelze nikdy zformovat do šablon, zajistí bouře a vzdor každé impulzivní bytosti; je pravda, že génius se bude muset vždy prosadit proti odporu všeho druhu, ale v první řadě musí být dány určité předpoklady pro možnost jeho rozvoje. Po skončení vnitropolitického boje je třeba požadovat úplné odstranění židovského živlu ve všech kulturních institucích, školách, vysokých školách, akademiích atd. jejichž bojkotový kroužek podporovaný židovskými financemi způsobil katastrofální odcizení všech intelektuálních profesí a téměř zlikvidoval možnost konkurence. Kromě toho bude muset školní výuka v národních státech méně holdovat anemickému humanismu a více pozornosti věnovat životním silám současnosti. Prostřednictvím národních dějin máme znovu sjednotit to, co vykořeněné ideály humanity odvedlo naši inteligenci od života ke zkostnatělé specializaci a vědeckému uzavíraní.

Německý stát bude všemi prostředky podporovat vznik intelektuální energie a charakterových hodnot z „nejnižších“ vrstev - pokud jsou zdravé - s vědomím, že jen to je schopno zabránit zkostnatění a schematizaci národního života.

Zákony nemohou nic vytvářet, ale pouze otevírat cesty. Ale to, že se vůbec vášnivě prosazují, je známkou probouzející se vůle a nového poznání. Proto 20. programový bod nacionálního socialismu zní: **„Aby bylo každému schopnému a pracovitému Němci umožněno dosáhnout vyššího vzdělání a dostat se tak do vedoucích pozic, musí se stát postarat o důkladný rozvoj celého našeho systému národního školství. Učební plány všech vzdělávacích institucí musí být přizpůsobeny požadavkům praktického života. Uchopení státní ideje musí být dosaženo již od počátku jejího pochopení školou (občanská výchova). Požadujeme, aby děti chudých rodičů, které jsou obzvláště intelektuálně nadané, byly vzdělávány bez ohledu na své postavení a povolání na náklady státu.“**

21.

Dalším předpokladem pro zachování a podporu německých národních sil je samozřejmě ochrana matek a dětí. Devatenácté století napáchalo v této oblasti strašlivou spoušť a zejména plutokratické demokracie na Západě se dopustily neomluvitelného vyčerpání sil lidu. Síla lidu tam byla a stále je považována pouze za číslo v čistě ekonomických kalkulacích, a pokud zde nezasáhne železná ruka skutečně německé vlády, německá síla lidu v dohledné době vyschne, síla německých vynálezců ochabne a armáda unavených mužů, zakrnělých dětí a vyhublých matek bude představovat smutné pozůstatky kdysi mocného národa. Přivodit zde změnu musí být nejvroucnějším přáním každého Němce. Proto je 21. požadavek, který se také blíží svému uskutečnění: **„Stát se musí postarat o zlepšení veřejného zdraví ochranou matky a dítěte, zákazem práce s mládeží, zavedením tělesné výchovy prostřednictvím zákonného zavedení povinné tělovýchovy a sportu, co největší podporou všech spolků, které se zabývají tělesnou výchovou mládeže.“**

22.

Není pochyb o tom, že miliony Němců měly ke starému Německu mnoho výtek, a přesto se ukázalo, že navzdory mnoha nedostatkům předrevolučního státu byly i tyto miliony ochotny obětovat svůj majetek a krev za Německou říši. Na staré armádě bylo jistě mnoho věcí, které se daly kritizovat, a přesto byla tato armáda skálou v kalném marastu kupeckého ducha, kde čest a povinnost nebyly věcmi, nad nimiž se světsky moudrý Evropan usmívá, ale hnacími silami života. Muži si tyto myšlenky, přísnou mužnou disciplínu a vědomí národní pospolitosti přinesli domů ze služby a přenesli je do svého okolí. A ti, kteří v armádě nebyli, přesto na sobě pocítili účinky této mužné disciplíny.

Proti této organicky vyrostlé německé lidové armádě se po léta ozbrojovali všichni vnější i vnitřní nepřátelé Německa a pod ochranou protiněmeckého liberalismu a římského pojetí práva - ozbrojené síly byly beztrestně pomlouvány, dehonestovány a předhazovány nepřátelům k posměchu. Systém německé armády byl nejkrásnějším příkladem německého občanského uvědomění, ale chyby, k nimž došlo, nebyly důsledkem tohoto systému, nýbrž zárodky infekce právě z myšlenkového tábora, v němž se odpůrci německé lidové armády ocitli. Materialistický jed, nepopulární způsob myšlení, vznikající okázalost, to vše byly věci, které vyklíčily v éře vlády burzy, parlamentarismu, neomezeného hospodářského podnikání, nikoli vojenského hrdinského ducha, který vytvořil jednotu Německa.

Versailleští diktátoři věděli, co dělají, když zrušili německou armádu a zřídili žoldnéřské jednotky. A jejich marxističtí a demokratičtí přátelé v Německu to věděli také,

proto podporovali všechny požadavky Ententy na odzbrojení, dokonce je přímo požadovali. Smysl pro povinnost a čest měl být nahrazen mincí znějící, duch demokracie! Přes všechny zrady však v přechodné říši stále žil starý charakter, navzdory hanbě a potupě doby.

Německo se nyní nachází v mimořádně obtížné světové politické situaci. Přesto je důležité, aby každý - ať už dělník, ať už úředník, ať už politik - nikdy nenechal usnout vůli a znovu přivolal k životu tradice velkých časů. Ne proto, abychom dobývali svět, ale abychom pozvedli pojem cti a povinnosti proti zkaženosti dnešního světa. Proto 22. věta nacionálního socialismu, realizovaná Adolfem Hitlerem, zní lakonicky: **„Žádáme zrušení žoldnéřství a vytvoření lidové armády.“**

23.

Žádný prostředek klamání a podněcování lidu se neosvědčil tak strašně jako tisk.

Všechny předrevoluční německé vlády v souladu se svým liberálním nebo jen povrchně nacionalistickým postojem přehlížely prostředek, jak vědomě upozornit vlastní lid na své vlastní zájmy. Na druhé straně však tolerovaly vznik jedněch protiněmeckých burzovních novin za druhými, v jejichž vedení neseděl jediný Němec, tisku, který za lží, že bojuje za pokrok a svobodu, otravoval nejširší vrstvy názory, které vyhovovaly rasovým a hospodářsko-politickým zájmům Židů a s nimi často úzce spojených kruhů nepřátelských států, které se vyzbrojovaly k válce proti Německu. Právě tyto noviny byly vystavovány ve všech velkých hotelech a cestovních kancelářích v zahraničí a staly se jedním z nejdůležitějších prostředků propagace nepřátelské propagandy. Byly to také tyto noviny, které chválily „pokrokového ducha“ Západu, ale odsuzovaly takzvaný „militarismus“ Německa, a to v době, kdy ostatní národy byly v procentech dvakrát i třikrát silněji vyzbrojeny než německý národ.

Byly to právě tyto noviny, které po léta záměrně podporovaly obklíčení Německa a neustálým urážením států, které pro toto obklíčení dosud nebyly získány, je pomáhaly přimět k protiněmeckému spojenectví. Byly to však také tyto noviny, které zároveň ukolébávaly německý lid a odsuzovaly ty, kdo varovali před bouří, jako reakční agitátory.

Tyto demokratické a marxistické noviny byly zásobovány mezinárodními zpravodajskými agenturami - téměř výhradně v židovských rukou -, jejichž tendence odpovídala směru, kterým se ubíraly: ukolébat a obkličovat Německo.

Německý lid se s tímto chováním smířil s překvapivou shovívavostí a byl ochoten přisuzovat každému listu burzy a marxistického tisku přinejmenším upřímnost a dobrou vůli. Pomalu se nechal otrávit a nakonec se zhroutil, vydlabal se a byl zbaven víry v sebe sama.

To, že prolitá krev dvou milionů německých hrdinů ve všech částech světa tekla zřejmě zbytečně, je především vina lidí, pro něž je výraz press canaille stále ještě příliš mírný. Má-li opět existovat Německá říše, je nevyhnutelným předpokladem, aby byla všechna tato jedovatá ústředí vymýcena a vinní novinářští bandité, kteří ještě žijí, byli voláni k odpovědnosti před německý soud (což se dnes stalo).

Nacionální socialismus zastává názor, že všechna zachovávající se a naléhající duchovní hnutí v německém národě mají samozřejmé právo se svobodně projevovat. Stejně samozřejmé však je, že cílem všech těchto různě projevených vůlí je pouze blaho a pokrok německého národa. Jakýkoli jiný cíl nemá právo žít v Německé říši a představitelé tendencí, které využívají německý národ nebo jeho části pouze jako prostředek k dosažení mezinárodních mocenských cílů, přirozeně ztrácejí právo na německé občanství, popřípadě i právo státní příslušnosti.

Jestliže si navíc člověk uvědomil, že negr nebo Žid může být ve své nejvnitřnější podstatě pouze sám sebou, nikoli Evropanem, a že tedy instinktivně i vědomě sleduje zcela jiné duchovní, politické a rasové cíle, pak všechny tyto poznatky, které zůstávají stejné ve všech oblastech života, vedou k 23. požadavku: **„Požadujeme právní boj proti účelovým politickým lžím a jejich šíření prostřednictvím tisku. Aby bylo možné vytvořit německý tisk, požadujeme, aby:**

a) Všichni redaktoři a zaměstnanci novin vydávaných v německém jazyce musí být státními občany.

b) Neněmecké noviny potřebují ke svému vydávání výslovný souhlas státu. Nesmějí být tištěny v německém jazyce.

c) Jakákoli finanční účast na německých novinách nebo jejich ovlivňování ze strany neněmeckých osob je zákonem zakázána a jako trest za přestupky vyžaduje uzavření takových novin, jakož i okamžité vypovězení z Říše neněmeckých osob, které se na nich podílejí.

Noviny, které porušují obecné dobro, mají být zakázány. Požadujeme zákonný boj proti uměleckému a literárnímu směru, který má rozkladný vliv na náš národní život, a uzavření akcí, které porušují výše uvedené požadavky.“

24.

Snem 18. století bylo, že všechny národy chtějí vlastně totéž a jsou si v podstatě podobné. Tento sen je dnes již zničen, ale mezinárodní tisk v Německu se stále snažil zachránit staré pozlátko proti nově vznikajícím poznatkům. Dnes víme, že ani zvyky, ani náboženství ras a národů nelze přivést ke společnému jmenovateli, že „lidstvo“ je jen možná lákavý, krásný výplod fantazie, jak si ho představujeme; ale že to, co my nazýváme dobrem, považují jiní za zlo, to, co my nazýváme Bohem, se jiným jeví jako ďábel. Z hlediska státní politiky však musí být první podmínkou svoboda náboženských vyznání, už jen z toho hlediska, že potlačení politicky neutrální duchovní zkušenosti se může stát politickým právě potlačením.

Morálka je jistě rasově podmíněná, a nikoliv abstraktně katolická, protestantská nebo muslimská. Německá morálka je germánským životním postojem, kterému se křesťanství přizpůsobilo. Je proto povinností každého Němce, a tedy i německého státu, pěstovat zvyky a morálku svého druhu, a tam, kde byly zanedbány, je znovu prosazovat.

Uznání morálních a náboženských společenství ze strany státu bude proto podmíněno tím, že morální zásady těchto společenství nebudou v rozporu s německým morálním a sociálním cítěním. Že tomu tak je například v případě judaismu, je dnes vědecky nepochybné. Bude však nutné, aby stát zjistil, do jaké míry a na kterých místech například Talmud a Šulchan Aruch dovolují Židům podvádět nežidy neboť to přímo předepisují v náboženském právu.

Vždy bylo politováníhodné, že nezřídka byly zájmy určitého vyznání stavěny nad zastupování obecného křesťanství, dokonce že v případě potřeby byly tyto zájmy

zastupovány proti zájmům celého národa - tj. včetně příslušníků daného vyznání -, jak to například vždy dělalo Centrum. Stejně jako politika třídního boje, stejně jako neviditelný kastovní zákon, je i směšování politiky a vyznání pokusem o rozetnutí živého těla lidu, proti němuž je třeba bojovat všemi prostředky.

A nyní i zakládání politických stran, které by přímo zastupovaly konfesijní zájmy, bylo zločinem proti celému našemu národu, jehož důsledky vedly mimo jiné k 9. listopadu 1918, a to tím spíše, že se nakonec ukázalo, že konfese je jen figurkou, za níž se provádějí čistě politické machinace a hospodářské machinace nejhoršího druhu. Je třeba bojovat za to, aby takové rozkladné snahy byly pozdější generací přímo vnímány jako zrada, zrada národa a zrada vlasti.

Myšlenka, která jediná je schopna sjednotit všechny třídy a vyznání v německém národě, je nová a přitom prastarý národní světonázor, založený na jediném pohřbeném německém duchu společenství. Dnes se tento světonázor nazývá nacionální socialismus.

Na základě těchto poznatků zní 24. bod nacionálněsocialistického programu: **„Požadujeme svobodu všech náboženských vyznání ve státě, pokud neohrožují jeho existenci nebo se neproviňují proti morálce a etice germánské rasy.[4] Strana jako taková reprezentuje**

[4] Rádi bychom uvedli na pravou míru podstatu tohoto termínu, který je v literatuře Třetí Říše často používán a odvozován z definice Houstona Stewarta Chamberlaina ve své knize „**Základy 19. století**“: *„V této knize rozumím slovem „Germáni“ různé severoevropské národnosti, kteří jako Keltové, Germáni a Slovani vstupují do dějin a z nichž…vznikly národy moderní Evropy. Že původně pocházely z jediné rodiny je jisté; přece se ale Germáni v úzkém, tacitovském smyslu ukázali natolik duševně, mravně a fysicky převyšující své příbuzné, že nás to opravňuje jejich jméno použít jako název celé rodiny… Co nás spojuje v*

stanovisko pozitivního křesťanství, aniž by se denominačně vázala na konkrétní vyznání. Bojuje proti židomarxistickému duchu v nás i mimo nás a je přesvědčena, že k trvalé obnově našeho národa může dojít pouze zevnitř na základě: společného dobra před vlastním zájmem.“

---

organickou jednotu… je germánská krev… Význam každého národa…závisí na poměru germánské krve v jeho obyvatelstvu.“ A: *„Zaměňovat germánské a německé je…nesprávné… Neboť přímé napojení Němců na staré Germány zakrývá skutečnost, že německý sever Evropy je skoro čistě germánský v úzkém smyslu, a přehlíží fakt, že právě Německo, ve středu Evropy, povstalo promíšením tří větví – **Keltů**, **Germánů** a **Slovanů** – jímž nabyl tento národ své zvláštní nacionální zabarvení a bohatství svých schopností.“* A z **Délského potápěče**: *„Jsou to národové severoevropští, potomci **Keltů**, **Slovanů** a **Germánů**, jež autor – právem, neprávem? – pro jejich příbuznost tělesnou i duševní a kvůli zjednodušenému pojmenování shrnuje pod název „**germánská rasa**“. Netřeba se dát mýlit a svádět pouhým názvem „Germáni“ po vysvětlení, které autor sám na více místech podává.“* – pozn. překl.

25.

Jak již bylo řečeno, realizace i těch nejmenších lidosprávných opatření jakýmkoli parlamentem je zcela vyloučena. Všechny parlamenty jsou dnes přímo nebo přinejlepším nepřímo závislé na vysoké finanční společnosti, která zotročuje všechny národy, a na ni napojených velkých trustech. Jejich vláda je však postavena na ožebračování lidu. Poslanci parlamentu nezastupují zájmy lidu, ale zájmy ekonomických kruhů, které jim zaplatily volby. Celá situace je o to tragičtější, že proti parlamentu nestojí žádné „ústavní“ síly. Ministři jsou jmenováni a odvoláváni většinovými stranami a jsou nezodpovědnější než kterýkoli tyran. Každý ministr se totiž může odvolávat na nedotknutelné rozhodnutí většiny „lidové reprezentace“, a je tak prakticky vychován k nezodpovědnému jednání. V dnešním parlamentním státě je anonymní parlament de facto zákonodárcem, výkonným orgánem a soudcem v jedné osobě ve všech státních záležitostech, aniž by existoval orgán, který by vykonával skutečnou kontrolu v zájmu lidu.

Skutečný život německého národa v přechodné říši se tak vyvíjel zcela mimo představy lidu. Vše aktivní již dávno ztratilo důvěru v parlamenty a většinová rozhodnutí. Nevykořenitelná, nepopulární myšlenka demokratického parlamentarismu přes všechna další ujišťování umírala a už nenacházela příznivce, kteří by byli ochotni za tuto ústavní reformu nasadit život na barikádách. Žádná propaganda nemohla tuto mrtvolu oživit.

Rozchod myslí probíhal s neochvějnou důsledností. Ti, kdo byli zklamáni demokracií, přešli k sociální demokracii, ti, kdo s ní byli nespokojeni, se o to energičtěji přidávali k bouřlivým kolonám stát ničícího komunismu. V tom spočívá konečný důsledek rozkladu parlamentarismu.

Na druhé straně se však shromáždili všichni ti aktivisté, kteří zásadně bojovali proti celému lživému, protinárodnímu parlamentnímu systému - v politické, ekonomické i ideologické rovině: to byli hlasatelé národních myšlenek, nacionální socialisté.

Nacionální socialismus si uvědomoval, že o osudu německého národa nerozhodne kompromis, ale boj o moc. Silná politická moc, sjednocená v obecně německém smyslu, bezohledně upřednostňující obecné dobro před vlastními zájmy, byla jediná schopná odstranit zlořády doby. Uprostřed velmocenských uskupení na zeměkouli může existovat pouze silná národní ústřední moc v zahraniční a vnitřní politice, pokud chce někdo usilovat o takové postavení Německa, aby bylo schopno se opět spojit s ostatními státy.

Tato ústřední moc má udržovat zástupce lidu i profesní komory, které vyrostly z organického života, jako poradce, v žádném případě ne jako vládce, jak požaduje parlamentarismus ve svém surovém uctívání většiny.

Ruku v ruce s touto národně-politickou mocí však musí jít hospodářská a kulturní decentralizace. Rasové a duchovní rozdíly v německém národě vyžadují další vnější formy pro co nejlepší rozpuštění jejich moci: svobodu svědomí v náboženské oblasti; svobodné řízení škol, univerzit a akademií. Skutečný, kulturní federalismus je skutečně možný jen tehdy, když celý stát tvoří jediný, neměnný mocensko-politický celek.

To byla skutečná zkouška pro mnohé „federalistické“ osobnosti, skupiny a strany. Většina z nich si silný národní stát vůbec nepřála, dokonce proti němu otevřeně bojovala jako proti „reakčnímu“ nebo jako proti „kacířství“ a dokazovala tak, že

jim nejde o velikost Německa, ale o jeho oslabení, rozklad a zničení, o což usilují i naši vnější smrtelní nepřátelé.

Pro národně uvědomělé Němce byl spor o centralismus a federalismus otázkou druhého řádu, o níž rozhodoval Vůdcovský stát.

Protistátní podněcování boje o tyto principy bylo doprovázeno pokoutním využíváním názorových rozdílů o nejvhodnější formu říšské moci: na jedné straně stáli republikáni, na druhé monarchisté. Nacionální socialismus viděl i v tomto sporu tehdy obzvlášť nebezpečné plýtvání silami a prohlásil, že stejně jako třídní a konfesijní boje by spor o formu státu neměl hrát žádnou roli ve všeobecném německém boji za osvobození. Vždyť ani forma státu není cílem sama o sobě, ale prostředkem k zajištění zájmů a cti národa. Pánem v Německu může a smí být pouze to hnutí nebo ta osobnost, která německý národ přivedla z hanby k nápravě, k pocitu cti a prostřednictvím národní vůle ke svobodě. Kdo by touto osobou měl být, se zdálo být zcela lhostejné; i zde by měl rozhodovat pouze výkon. A tak se také stalo.

Ten, kdo klade blaho a čest celého národa nade vše, bude muset bojovat proti každé rozsévačce neshod. Musí bojovat za čest a spravedlnost slovem i skutkem, nad třídní a konfesijní boje, nad třídní domýšlivost a krátkozraké spory, aby pomohl vytvořit jednotnou frontu lidu, aby jednou nepřátelé německé jednoty byli neškodní.

Na základě těchto poznatků zní poslední zásada nacionálního socialismu: **„Abychom toto vše mohli uskutečnit, požadujeme vytvoření silné ústřední říšské moci. Bezpodmínečnou moc ústředního politického**

parlamentu nad celou Říší a jejími organizacemi vůbec. Vytvoření stavovských a profesních komor k provádění rámcových zákonů přijatých Říší v jednotlivých státech.“

Závěrem

Současná doba je epochou velkých osudů. Uprostřed hroutícího se světa se z jasného poznání a vroucí vůle vynořují síly budoucnosti. Vznikají přirozeně, v boji proti všem silám, které nebyly schopny tomuto kolapsu zabránit, a proti těm, které jej přímo způsobily.

Každá nová, vnitřně silná myšlenka se zákonitě objevuje. Z nového vnitřního směru se spojuje s živými věcmi, přetváří je a zařazuje je jako cíl do soukolí světa. Odpovídá-li tento cíl podstatě temného hledání doby nebo národa, pak hnutí, které bojuje za jeho dosažení, nebude dlouhodobě schopna potlačit žádná moc. Víra, že nacionálněsocialistické hnutí představuje německé probuzení svobody, žila neochvějně ve velkém počtu německých lidí, kteří byli připraveni bojovat za velkou věc a, jak už mnozí dokázali, krvácet a umírat.

Nacionální socialismus však stále věří, že jeho zásady a světonázor - i když s individuálním způsobem boje přizpůsobeným různým národním podmínkám - budou rozhodující daleko za hranicemi Německa pro nevyhnutelné mocenské boje v ostatních zemích Evropy a Ameriky. I v těchto zemích musí dojít k rozdělení duchů a národní boj musí být veden proti všude podobnému úvěrově-kapitalistickému a marxistickému internacionalismu. Nacionální socialismus věří, že jednou, po skončení velkého boje, po pádu současné doby, nastane epocha, kdy se německý boj opět stane bojem světovým, i kdyby se němečtí nacionální socialisté neřídili ničím, vůbec ničím, jen bezmeznou láskou k německému národu a z ní zrozenou bezmeznou nenávistí vůči zkorumpovaným...

Má-li však myšlenka osobnosti zaujmout místo dnešního většinového idolu ve velkém boji, musí být realizována i v malém měřítku. Zvolený vůdce by měl a musí být vůdcem. To znamená, že v oblasti svěřeného úkolu má zvolený vůdce plnou svobodu jednání a rozhodování na vlastní zodpovědnost, neovlivňovaný paralyzujícími mezihlasy. Jen tak je možné dosáhnout úspěchu, jistoty cíle a konečného vítězství.

Víra a smysl pro povinnost by měly ovládat všechny nacionální socialisty a umožnit tak vůdcům dosáhnout německého cíle. Jako závěr programu však zakladatelé stanovili, slíbili a v mnoha hodinách zkoušek již dodrželi: **„Vůdci slibují, že se v případě nutnosti s nasazením vlastního života bezohledně zasadí o realizaci výše uvedených bodů.“**

Ale cíl, který stojí na konci této realizace, je: **Velké Německo!**